

ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရေးသားပြုစုတော်မူသော

ဗောဓိသုတ် ပါဠိ နိဿယ

ဟံသာဝတီ

ပဓာနသုတ် ပါဠိနိဿယ

မာတိကာ

ပဓာနသုတ် ပါဠိ

ပဓာနသုတ် နိဿယ

ကြွက်ကို ကြောင်ပိုင်းသည့်ပမာ

ခွေးရူးကိုက်သည့် ဥပမာ

နိဂမန ကထာ

ပဓာနသုတ်ပါဠိနိဿယမာတိကာ ပြီးပြီ။

----- * -----

ပဓာနသုတ် ပါဠိ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

- ၁။ တံ မံ ပဓာနပဟိတတ္ထံ၊ နဒိ နေရဉ္စရံ ပတိ။
ဝိပရက္ကမ္မံ ဈာယန္တိ၊ ယောဂက္ခေမဿ ပတ္တိယာ။
- ၂။ နမုစိ ကာရုဏံ ဝါစံ၊ ဘာသမာနော ဥပါဂမိ။
ကိသော တွမသိ ဒုဗ္ဗဏ္ဏော၊ သန္တိကေ မရဏံ တဝ။
- ၃။ သဟဿဘာဂေါ မရဏဿ၊ ဧကံသော တဝ ဇိဝိတံ။
ဇီဝ ဘော ဇိဝိတံ သေယျော၊ ဇီဝံ ပညာနိ ကာဟိသိ။
- ၄။ စရတော ဗြဟ္မစရိယံ၊ အဂ္ဂိဟုတဉ္စ ဇဟတော။
ပဟုတံ ဝတ တေ ပုညံ၊ ကိံ ပဓာနေန ကာဟိသိ။
- ၅။ ဒုဂ္ဂေါ မဂ္ဂေါ ပဓာနာယ၊ ဒုက္ကရော ဒုရဘိသမ္ဘဝေါ။
ဣမာ ဂါထာ ဘဏံ မာရော၊ အဋ္ဌာ ဗုဒ္ဓဿ သန္တိကေ။
- ၆။ တံ တထာဝါဒိနံ မာရံ၊ ဘဂဝါ ဧတဒဗြဟ္မိ။
ပမတ္တဗန္ဓု ပါပိမ၊ ယေနတ္ထေန ဣဓာဂတော။
- ၇။ အဏုမတ္တောပိ ပုညေန၊ အတ္တော မယံ န ဝိဇ္ဇတိ။
ယေသဉ္စ အတ္တော ပုညေန၊ တေ မာရော ဝတ္ထုမရဟတိ။
- ၈။ အတ္ထိ သဒ္ဓါ တပေါ ဝိရိယံ၊ ပညာစ မမ ဝိဇ္ဇတိ။
ဧဝံ မံ ပဟိတတ္ထံ၊ ကိံ ဇီဝံ အနုပုစ္ဆသိ။

ပဓာနသုတ် ပါဠိ နိဿယ

၂

- ၉။ နဒီနမပိ သောတာနိ၊ အယံ ဝါတော ဝိသောသယေ။
ကိံ စ မေ ပဟိတက္ကဿ၊ လောဟိတံ နုပဿသယေ။
- ၁၀။ လောဟိတေ သုဿမာနမှိ၊ ပိတ္တံ သေမ္ပန္တ သုဿတိ။
မံသေသု ခိယျမာနေသု၊ ဘိယျော စိတ္တံ ပသီဒတိ။
ဘိယျော သတိစ ပညာစ၊ သမာဓိ မဓိတိဋ္ဌတိ။
- ၁၁။ တဿ မေဝံ ဝိဟရတော၊ ပဿ ဥတ္တမဝေဒနံ။
ကာမေသု နာပေက္ခတေ စိတ္တံ၊ ပဿ သတ္တဿ သုဒ္ဓတံ။
- ၁၂။ ကာမာ တေ ပဌမာ သေနာ၊ ဒုတိယာ အရတိ ဝုစ္စတိ။
တတိယာ ခုပ္ပိပါသာ တေ၊ စတုတ္ထိ တန္တိ ဝုစ္စတိ။
- ၁၃။ ပဉ္စမံ ထိနမိဒ္ဓံ တေ၊ ဆဋ္ဌာ ဘိရူ ပဝုစ္စတိ။
သတ္တမိ ဝိစိကိစ္ဆာ တေ၊ မက္ခောထမ္ဘော တေ အဋ္ဌမော။
- ၁၄။ လာဘော သိလောကော သက္ကာရော၊
မိစ္ဆာလဒ္ဓေါစ ယော ယသော။
ယော စတ္တာနံ သမုက္ကံသေ၊ ပရေစ အဝဇာနာတိ။
- ၁၅။ ဧသာ နမုစိ တေ သေနာ၊ ကဏ္ဍဿာဘိပ္ပဟာရိနိ။
န နံ အသုရော ဇိနာတိ၊ ဇေတွာစ လဘတေ သုခံ။
- ၁၆။ ဧသ မုဉ္ဇံ ပရိဟရေ၊ ဓီရတ္ထု ဣဓ ဇီဝိတံ။
သင်္ဂါမေ မေ မတံ သေယျော၊ ယဉ္ဇေ ဇီဝေ ပရာဇိတော။
- ၁၇။ ပဂါဇ္ဇေတ္ထ န ဒိဿန္တိ၊ ဧကေ သမဏဗြာဟ္မဏာ။
တဉ္စ မဂ္ဂံ န ဇာနန္တိ၊ ယေန ဂစ္ဆန္တိ သုဗ္ဗတာ။

- ၁၈။ သမန္တာ ဓဇိနိံ ဒိသ္မာ၊ ယုတ္တံ မာရံ သဝါဟနံ။
ယုဒ္ဓါယ ပစ္စုဂ္ဂစ္ဆာမိ၊ မာ မံ ဌာနာ အစာဝယိ။
- ၁၉။ ယံ တေ တံ နပ္ပသဟတေ၊ သေနံ လောကော သဒေဝကော။
တံ တေ ပညာယ ဘဇ္ဇာမိ၊ အာမံ ပက္ကံ အသ္မနာ။
- ၂၀။ ဝသီ ကရိတွာန သင်္ကပ္ပံ၊ သတိဉ္စ သုပ္ပတိဋ္ဌိတံ။
ရဋ္ဌာ ရဋ္ဌံ ဝိစရိဿံ၊ သာဝကေ ဝိနယံ ပုထူ။
- ၂၁။ တေ အပ္ပမတ္တာ ပဟိတတ္တာ၊ မမ သာသနကာရကာ။
အကာမာ တေ ဂမိဿန္တိ၊ ယတ္ထ ဂန္ဓာန သောစရေ။
- ၂၂။ သတ္တဝဿာနိ ဘဝန္တိ၊ အနုဗန္တိ ပရာပရံ။
ဩတာရံ နာမိဂစ္ဆိဿံ၊ သမ္ပုဒ္ဓဿ သတိမတော။
- ၂၃။ မေဒဝဏ္ဏံ ပါသာနံ၊ ဝါယသော အနုပရိယဂါ။
အပေတ္ထ မုဒုံ ဝိဇ္ဇေမိ၊ အပိ အဿာဒနာ သိယာ။
- ၂၄။ အလဒ္ဓါ တတ္ထ အဿာဒံ၊ ဝါယသေတ္တာ အပက္ကမိ။
ကာကောဝ သေလမာသဇ္ဇ၊ နိဗ္ဗိဇ္ဇာပေမ ဂေါတမ။
- ၂၅။ တဿ သောကပရေတဿ၊ ဝိဇ္ဇာ ကစ္ဆာ အဘဿထ။
တတော သော ဒုမ္မနော ယက္ခော၊ တတ္ထေဝန္တရဓာယထ။

သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော် ပဓာနသုတ်ပါဠိ ပြီး၏။

-----o-----

ပဓာနသုတ် နိဿယ

ပဓာနံ ပူဇယိဿာမိ၊ ဝဏ္ဏယံ အတ္ထနိဿယံ။

ပဓာနာဘိရတာ ဟောန္တု၊ အာမိသေသု အကိဉ္ဇနာ။

အဟံမုံရွာမြို့လယ်တီတောကျောင်းဆရာငါသည်၊ အတ္ထနိဿယံ=အနက်မြန်မာ မှီရာအတ္ထ နိဿယကို၊ ဝဏ္ဏယံ-ဝဏ္ဏယန္တော=ဖွင့်လှစ်ဖော်ပြလျက်၊ ပဓာနံ=သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော်လာ ပဓာနသုတ်ပါဠိတော်မြတ်ကို၊ ပူဇယိဿာမိ=ပူဇော်ပေအံ့၊ ဘိက္ခု=ယခုကာလ ရှိသမျှသော ရဟန်းတော်တို့သည်၊ အာမိသေသု=ကိလေသမာရ်၊ မစ္စမာရ် ၂-ပါးတို့၏ စားဖတ် ဝါးဖတ် သုံးသပ်နင်းနယ်ရာဖြစ်သော ပစ္စည်းပရိက္ခရာ ခန္ဓာ အသက်တို့၌၊ အကိဉ္ဇနာ=မူမူရရ အားစိုက်ကြသော ကိဉ္ဇနအမှုပုပ်တို့ကို အယုတ်မခံ ပယ်လှန်ဖြတ်တောက်ကြကုန်၍၊ ပဓာနာ ဘိရတာ=ရဟန်းကိစ္စ ပဓာန၌သာ နေ့ညမခြား အားကျပါးကျ မွေ့လျော်ကြကုန်သည်၊ ဟောန္တု=ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(ကျမ်းဦးဂါထာ အာသီသပါဠိအနက်ပြီး၏။)

၁။ တံ မံ ပဓာန ပဟိတတ္ထံ၊ နဒိ နေရုရံ ပတိ။

ဝိပရက္ကမ္မ ဈာယန္တိ၊ ယောဂက္ခေမဿ ပတ္တိယာ။ ။

၂။ နမုစိ ကာရုဏံ ဝါစံ၊ ဘာသမာနော ဥပါဂမိ။

ကိသော တွမသိ ဒုဗ္ဗဏ္ဏော၊ သန္တိဂေ မရဏံ တဝ။ ။

၁။ နေရုရံ=နေရုရုရာအမည်ရှိသော၊ နဒိ=မြစ်၏၊ ပတိ=ရှေ့ရှုနီးစပ်ကမ်းအရပ်၌၊ ယောဂက္ခေမဿ=ယှဉ်စပ်ဖက်တွဲ အတင်းဆွဲ၍ ငရဲစုပ်စုပ်စင်းစင်းမြုပ်အောင် ဒုက္ခဘောင်သို့ ဆောင်ပို့သမား လွန်ကျော်ငြားသည့်

လေးပါးဥပမိ ဘေးမရှိရာ နိဗ္ဗာန်သို့၊ ပတ္တိယာ=ရောက်ပါရခြင်းအကျိုးငှါ၊ ဝိပရက္ကမ္မ=အထူးအချွန် အလွန်အားသစ်၍၊ ဈာယန္တံ=ထွက်ဝင်နှစ်ထွေ အသက်လေကို ချုပ်စေသမှု အတင်းရှုလျက်၊ ပဓာနပဟိတတ္ထံ=လုံ့လ အတွက် ကိုယ်အသက်ဟု ငဲ့ကွက်မညှာ စွန့်စားကာနေသော၊ တံ မံ=ထိုငါ့ကို။

၂။ နမုစိ=မာရ်နတ်သည်၊ ကာရုဏံဝါစံ=သနားယောင်မှုသော စကားကို၊ ဘာသမာနော=ပြောဆိုလျက်၊ ဥပါဂမိ=ကပ်လာ၏၊ မာရိသ= ငါ၏အချင်း အလောင်းမင်း၊ တွံ=သင်အလောင်းမင်းသည်၊ ကိသော= အသွေးအသား ခေါင်းပါးလျော့တုန် ကိုယ်လုံးကြုံသည်၊ အသိ=ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဒုဗ္ဗဏ္ဏော=အသွေးအရည် မကြည်ညိုလျောင်း ရှုမကောင်းသော အဆင်း ရှိသည်၊ အသိ=ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ တဝ=သင်အလောင်းမင်း၏၊ မရဏံ=သေအံ့ သောအခွင့်သည်၊ သန္တိကေ=နီးခဲ့ပြီ။

၃။ သဟဿဘာဂေါ မရဏဿ၊ ဧကံသော တဝ ဇီဝိတံ။
ဇီဝ ဘော ဇီဝိတံ သေယျော၊ ဇီဝံ ပုညာနိ ကာဟိသိ။ ။

၃။ မရဏဿ=သေခြင်းအမှု၏၊ ပစ္စယော=အကြောင်းစုသည်၊ သဟဿ ဘာဂေါ=အထောင်မက များပြားလှသော အဖို့ရှိ၏၊ တေသု= ထိုအထောင်မက များပြားလှသော အဖို့တို့တွင်၊ တဝ=သင်အလောင်း မင်း၏၊ ဇီဝိတံ=ရေစာမလှမ်း လွန်ညှိုးနွမ်းသော အသက်သည်၊ ဧကံ သော=တစ်ဖို့တစ်ပါး အဝင်ဖြစ်ချေ၏၊ ဘော=ငါ၏အချင်း အလောင်းမင်း၊ ဇီဝ=အသက်ရာကျော် ရှည်တော်မူမှု သတိပြု ပါလော့၊ ဇီဝိတံ=အသက် ရာကျော် ရှည်တော်မူကာ နေရပါခြင်းသည်၊ သေယျော=အမြတ်ဆုံး သာတည်း၊ ဇီဝံ-ဇီဝန္တော=အသက်ရာကျော် ရှည်တော်မူကာ နေရ

ပါမုသာလျှင်၊ ပုညာနိ=ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကာဟိသိ=ပြုတော်မူရလတ္တံ့။

၄။ စရတော ဗြဟ္မစရိယံ၊ အဂ္ဂိဟုတဉ္စ ဇုဟတော။

ပဟုတံ ဝတ တေ ပုညံ၊ ကိံ ပဓာနေန ကာဟိသိ။

၄။ ဗြဟ္မစရိယံ=ဥပုသ်သီတင်း စောင့်သုံးခြင်းဟူသော မြတ်သော အကျင့်ကို၊ စရတော=စရန္တဿ=ကျင့်ရသည်ရှိသော်လည်းကောင်း၊ အဂ္ဂိဟုတဉ္စ=မီးပူဇော်မှုကိုလည်း၊ ဇုဟတော=ဇုဟန္တဿ=ပူဇော်ရသည်ရှိသော်လည်းကောင်း၊ တေ=သင်အလောင်းမင်းအား၊ ပုညံ=ကောင်းမှုတရား ပွားများရန်အခွင့်တွေသည်၊ ပဟုတံဝတ=များပြားလှပါ၏တကား၊ ပဓာနေန=တော၌နေကာ သေရှင်မသိ ဆင်းရဲတို့၍ ချဉ်းချဉ်းနွမ်းနွမ်း လွန်ကြိုးပမ်းသော အဖြစ်ဖြင့်၊ ကိံ ကာဟိသိ=ဘာလုပ်ရအံ့နည်း။

၅။ ဒုဂ္ဂေါ မဂ္ဂေါ ပဓာနာယ၊ ဒုက္ကရော ဒုရတိသမ္ဘဝေါ။

ဣမာ ဂါထာ ဘဏံ မာရော၊ အဋ္ဌာ ဗုဒ္ဓဿ သန္တိကေ။

၅။ မာရိသ=ငါ၏အချင်း အလောင်းမင်း၊ ပဓာနာယ=အသက်ခန္ဓာ မညှာစတမ်း ကြိုးပမ်းအားသစ်ခြင်းငှါ၊ မဂ္ဂေါ=အစီအစဉ် ကျင့်အင်လမ်းဟောင်း ခရီးကြောင်းသည်၊ ဒုဂ္ဂေါ=အသွားအသက် အလွန်ခက်လှ၏၊ ဒုက္ကရော=အတိအထွင် ငြိုငြင်ဆင်းရဲ ပြုနိုင်ခဲ့လှ၏၊ ဒုရတိသမ္ဘဝေါ=သက်ဝင်ချင်းနင်း လိုက်စားခြင်းငှါ ခဲယဉ်းလှပါ၏၊ ဣမာဂါထာ=ဤဂါထာတို့ကို၊ ဘဏံ ဘဏန္တော=ပြောဆိုဖျောင်းဖျ နားပါးချလျက်၊ မာရော=မာရ်နတ်သည်၊ ဗုဒ္ဓဿ=ဘုရားအလျာ အလောင်းငါ၏၊ သန္တိကေ=အထံ၌၊ အဋ္ဌာ=ရပ်လာ၏။

တောထွက်တော်မူ၍ ရှေးဦးစွာအာဠာရ ဥဒကရသေ့တို့နှင့် တွေ့တော် မူ၏။ သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကို ရပြီးနောက် ထိုသမာပတ် ရှစ်ပါးတို့ကို စွန့်လွှတ်ပြန်၍ ဥရုဝေလတော၌ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ပါသဏ္ဌာအကျင့်တို့ကို စုံစမ်းတော်မူစဉ်အခါ အစာအဟာရကို ဖြတ်ခြင်း၊ ထွက်သက် ဝင်သက်ကိုချုပ်စေခြင်းတည်းဟူသော ပါသဏ္ဌာအကျင့်တို့ကို စုံစမ်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ မာရ်နတ်လာ၍ ဤဂါထာစုကို ဆိုသတည်း။

၆။ တံ တထာဝါဒိနံ မာရံ၊ ဘဂဝါ ဧတဒဗြဝိ။

ပမတ္တဗန္ဓု ပါပိမ၊ ယေနတ္ထေန ဣဓာဂတော။

၆။ တထာဝါဒိနံ=ထိုသနားယောင်ဟန် အကောက်ဉာဏ်နှင့် ဖန်ဖန်ခါခါ ပြောဆိုလာသော၊ တံမာရံ=ထိုမာရ်နတ်ကို၊ ဘဂဝါ=မြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ ဧတံ=ဤသို့သောစကားကို၊ အဗြဝိ=မိန့်ဆိုတော်မူ၏။ ပမတ္တဗန္ဓု=မေ့လျော့နေသူ နတ်လူဗြဟ္မာ သတ္တဝါကို သံသရာဝဋ် မကျွတ် ရအောင် တုတ်နှောင်ဖွဲ့ချည်၍ ထားတတ်သော၊ ပါပိမ=ဟယ်မာရ်ယုတ်၊ အဟံ=ငါသည်၊ ယေနတ္ထေန=အကြင်အကျိုးဖြင့်၊ ဣဓ=လူရှင်မနှော ဆိတ်ငြိမ်သော တောအရပ်သို့၊ အာဂတော=ထွက်လာခဲ့၏၊ တဒတ္ထံ=ထို အကျိုးကို၊ သာဓေယံသာမိ=ပြီးစီးစေအံ့သတည်း။

၇။ အဏုမတ္တောပိ ပုညေန၊ အတ္ထော မယံ န ဝိဇ္ဇတိ။

ယေသဉ္စ အတ္ထော ပုညေန၊ တေ မာရော ဝတ္တု မရဟတိ။

မယံ=ငါ့အား၊ ပုညေန=ကုသိုလ်ကောင်းမှုဖြင့်၊ အဏုမတ္တောပိ= အဏုမြူမျှလည်း၊ အတ္ထော=အလိုဆန္ဒသည်၊ နဝိဇ္ဇတိ=မရှိ၊ ယေသဉ္စ= အကြင်ပညာသေးငယ် လူမမယ်တို့အားကား၊ ပုညေန=ကုသိုလ်ကောင်း မှုဖြင့်၊ အတ္ထော=အလိုဆန္ဒသည်၊ အတ္ထိ=ရှိ၏၊ တေ=ထိုပညာနု၍

ကောင်းမှုကုသိုလ် အလိုဆန္ဒ ရှိရာကြကုန်သော ဗာလပုထုဇ္ဇန် လူသာမန် တို့ကိုသာ၊ မာရော=မာရ်နတ်သည်၊ ဝတ္ထု=ကောင်းမှုမကောင်းမှုဟူသော စကားကိုပြောဆိုခြင်းငှာ၊ အရဟတိ=ထိုက်တန်လေသတည်း။

မာရ်နတ်သည်ကား--- ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးသည် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို အလိုရှိ၍ မဟာပဓာနအကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ သည်ဟုမှတ်ထင်၍ ရှေ့ဂါထာ၌ “ဇီဝံ ပုညာနိ ကာဟိသိ” ဟူသော စကားကိုဆို၏။ ထို့ကြောင့် ဤဂါထာဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အဏုမြူမှု အလိုဆန္ဒ မရှိကြောင်းကို မာရ်နတ်အား ဟောကြားတော်မူပေသည်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အလိုဆန္ဒမရှိခဲ့သော် အဘယ့်ကြောင့် တော ထွက်တော်မူသနည်း၊ ရဟန်းပြုတော်မူသနည်း၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်သော အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူသနည်းဟူမူ ဆေးဥပမာ၊ မီးဥပမာဖြင့် ဖြေ ဆိုရမည်။

ဆေးဥပမာ၌-

- အနာဆိုး ရောဂါဆိုးကြီးစွဲကပ်၍ ရပ်တည်မရ ရှိနေသူ တစ်ယောက်။
- ထိုအနာကို ပျောက်ငြိမ်းစေနိုင်သော အလွန်ခါးလှသော ဆေးကြီးတစ်ပါး။
- ထိုဆေးဖြင့် အနာကိုကုစဉ်အခါ ဝေးစွာရှောင်ရသော အညှော်အသင်း အစားအသောက်မှု။ ကိလေသာ သည်အနာဆိုး ရောဂါဆိုးကြီးနှင့် တူသည်။

- ကိလေသာရှိသောသူသည် အနာဆိုး ရောဂါဆိုးစွဲကပ်၍ ရပ်တည်မရ ပင်ပန်း၍နေသော သူနာနှင့်တူသည်။
- တေဘူမက ကုသိုလ်တရားစုသည် ဆေးခါးကြီးမျိုးနှင့်တူသည်။
- တေဘူမကလောကီချမ်းသာစုသည် အညော်ဆိုး အစာအဟာရဆိုးတွေနှင့်တူသည်။

အဘယ့်ကြောင့်--- ကာမကုသိုလ်၊ ရူပကုသိုလ်၊ အရူပကုသိုလ်တို့ကို ဆေးခါးကြီးမျိုးနှင့် တူသည်ဟုဆိုပါသနည်းဟူမူ၊ ထိုကုသိုလ်စုမှာ ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမဒုက္ခဟူသော အလွန်ခါးလှစွာသော ဒုက္ခရသသည်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကုသိုလ်စုကို ဆေးခါးကြီးနှင့်တူသည်ဟုဆိုသည်။

ဇာတိဒုက္ခဆိုသည်ကား ထိုကာမကုသိုလ်၊ ရူပကုသိုလ်၊ အရူပကုသိုလ် တရားစုဖြစ်ပေါ်၍လာလျှင်ပင် ထိုတရားစုကို ထိန်းသိမ်းမှု၊ စောင့်ရှောက်မှု၊ ကြောင့်ကြစိုက်မှု၊ ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကြပ်တည်းမှုတို့သည် အသင်္ချေဝိုင်း၍လာကုန်၏။ မိန်းမတို့၌ မိမိသန္တာန်မှာ သားငယ် ပဋိသန္ဓေ ဇာတိရှိ၍လာလျှင် ထိုပဋိသန္ဓေဇာတိအတွက် ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကြပ်တည်းမှု အသင်္ချေဝိုင်း၍ လာကုန်သကဲ့သို့တည်း။

ပုညကြိယာ ဆယ်ပါးတို့တွင် ဒါနကုသိုလ်ကို ဖျက်ဆီးနိုင်သော အန္တရာယ်တို့သည် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်မှာပင် တစ်ထောင့်ငါးရာကိလေသာစု၊ ၉၆-ပါးသော အနာရောဂါစုစသည်ဖြင့် အလွန်များပြားလှ၏။ ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်ကမူကား အသင်္ချေ အနန္တများပြားလှ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိသန္တာန်မှာ

ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်မှုဟူသော ဇာတိတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေလိုသောသူသည် ရှေ့အဖို့၌ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတို့ကို ရှာမှီးစုဆောင်း၊ ထိန်းကျောင်းစောင့်ရှောက် ကြောင့်ကြစိုက်ရသည့်အတွက် ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကြပ်တည်းမှု၊ ဒုက္ခတို့ကိုခံရ၏။ ရှေ့အဖို့၌ မဆွေရမလစသော အဇ္ဈတ္တဘေးရန်စုကို ထိန်းကျောင်းစောင့်ရှောက်မှုအတွက် ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကြပ်တည်းမှု၊ ဒုက္ခတို့ကိုခံရ၏။ ပေးလှူသောခဏ မုဉ္ဇစေတနာ အခိုက်မှာလည်း ထိုအခိုက်အား လျော်စွာ များစွာသော ဆောင်ရွက်မှု၊ စောင့်ရှောက် ထိန်းကျောင်းမှု ဒုက္ခတို့ကိုခံရ၏။ ပေးလှူ၍ ထိုဒါနဇာတိဖြစ်ပေါ် ရရှိပြီးနောက်၌လည်း တစ်စုံ တစ်ခုသော အဇ္ဈတ္တအတွက်၊ ဗဟိဒ္ဓအတွက် ပရစေတနာပျက်ပြန်လျှင် ထိုဖြစ်ပေါ်ရရှိပြီးသော ဒါနဇာတိသည် မျက်တောင်တစ်ခတ်အတွင်းမှာပင် ပြယ်ပျောက် ကွယ်ဆုံးမှုရှိပြန်သည့်အတွက်ကြောင့် ပရစေတနာ မပျက်ရအောင် အသက်ထက်ဆုံး စောင့်ရှောက် ကျဉ်းကျပ်မှုဟူသော ဒုက္ခတို့ကိုခံရ၏။

ဤသို့လျှင် ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်မှုဟူသော ဇာတိတစ်ခုသည် ထိုဇာတိကို အလိုရှိသောသူကို ရှေ့အဖို့၊ နောက်အဖို့၊ အလယ်အဖို့ ကာလသုံးပါး၌ များစွာသော ဒုက္ခမှုတို့ဖြင့် နှိပ်စက်၏။

သီလဘာဝနာတို့၌ကား ဘယ်သိက္ခာပုဒ်ကို အသက်ထက်ဆုံး ထိန်းပါ မည်၊ ဘယ်ဘာဝနာမှုကို အမြဲအစွဲပါးများပါမည်ဟု ဝန်ခံရမည်ကို အလွန်ကြောက်ကြ၏။

အဘယ်ကြောင့် . . အလွန်ကြောက်ကြသနည်းဟူမူ ဝန်ခံ၍ သော်လည်းကောင်း၊ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ သော်လည်းကောင်း၊ ထိုသိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်သောအခါ သီလကုသိုလ်ဇာတိ ဖြစ်ပေါ်

လာ၏။ ထိုဇာတိ ဖြစ်ပေါ် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် များစွာသောကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကြပ်တည်းမှုဒုက္ခတို့သည် ဝိုင်းကုန်၏။ ထိုဇာတိကို မလွတ်သမျှကာလ ပတ်လုံး ထိုဒုက္ခမှုတို့ကိုခံရ၏။ မခံနိုင်ပြန်လျှင် မျက်တောင်တစ်ခတ် အတွင်းမှာပင် ထိုဇာတိ ပျက်ဆုံးပြန်၏။

ဘာဝနာကုသိုလ်၏ ဇာတိတို့၌ကား သီလကုသိုလ်၏ဇာတိ ထက်ပင် ကျဉ်းကျပ်၏။ ကြပ်တည်း၏။ အဘယ့်ကြောင့် ကျဉ်းကျပ် သနည်း၊ ကြပ်တည်းသနည်း၊ ဖျက်ဆီးနိုင်သော အဇ္ဈတ္တဘေးအန္တရာယ်၊ ဗဟိဒ္ဓဘေးအန္တရာယ် အလွန်များလှသောကြောင့်တည်း။

လောကုတ္တရာဇာတိ. . လောကုတ္တရာကုသိုလ်တို့၏ ဇာတိမှာ မူကား ထိုဇာတိကိုအလိုရှိသောသူသည် ပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပူခြင်း စသည်ဖြင့် ရှေးဘဝတို့၌သာ ဒုက္ခခံရသည်။ ထိုဇာတိဖြစ်ပေါ်ပြီးသော အခါ၌ကား ထိုဇာတိအတွက်နှင့် ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကြပ်တည်းမှုဟူ၍ အဏုမြူ မျှမရှိပေ။ မရှိရုံမျှမက နောက်နောက်၌ ကျဉ်းကျပ်ရန်အနန္တ ကြပ်တည်း ရန်အနန္တတွေကိုပါ အကုန်ကင်းငြိမ်းအောင်ပြု၍ ဖြစ်ပေါ်ပေသည်။ ပါရမီကိုဖြည့်ဆည်းပူးမှုဟူသော ရှေ့အဖို့၌ ကျဉ်းကျပ်မှု ကြပ်တည်းမှု အနည်းငယ်ရှိသည့်အတွက်မျှနှင့် ထိုလောကုတ္တရာ ဇာတိကို ပိဋနတ္ထဒုက္ခ လက္ခဏာရှိသည် မဆိုသာပေ။

လောကီဇာတိ---- လောကီကုသိုလ်တို့၏ ဇာတိမှာမူကား အသက်ထက်ဆုံး တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် အကြိမ်တစ်ရာ တွန့်တွန့်လူး၊ ဖြတ်ဖြတ်လူး၊ ဝက်ရှူးနာ၊ ကြက်ရှူးနာ၊ နှူနာ၊ ပန်းနာ အပြီးပါ၍လာသော သားကို ပဋိသန္ဓေ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိသော ကူလီမိန်းမ ဒုက္ခိတကဲ့သို့ ထိုဇာတိတို့ကို တွယ်တာသော သူတို့မှာ ထိုဇာတိတို့ဖြစ်ပေါ်သည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် ကျဉ်းကျပ်မှုအနန္တ၊ ကြပ်တည်းမှုအနန္တတို့သည် တကွ ထပ်ကြပ်ပါရှိ၍ နေကုန်၏။ ထို့ကြောင့် “ဇာတိပိ ဒုက္ခာ” ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူပေသည်။ ။ ထင်မြင်နိုင်ခဲ့စွ။

**တေဘူမက ကုသိုလ်တရားတို့၌ ဇာတိဟူသော
ခါးစပ်မှုကြီး အပြီးပါရှိ သည်ကို ပြဆိုချက်ပြီး၏။**

ထိုတေဘူမက ကုသိုလ်တရားတို့၌ ဇရာဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ၊ သင်္ခါရ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမဒုက္ခဟူသော ခါးစပ်မှုကြီးတို့ အပြီးပါရှိ၍ နေပုံကို ထင်မြင် အောင် ကြံလေ။ ဤသို့သောအကြောင်းတို့ကြောင့် အထက်ဥပမာ၌ တေဘူမက ကုသိုလ်တို့ကို အလွန်ခါးသော ဆေးခါးကြီးဥပမာနှင့် ဆို ပေသည်။

ထိုဆေးခါးကြီးသည် အနာမရှိသောသူဖြစ်ခဲ့လျှင် မျှီနိုင်မည်ဝေးစွာ၊ ကြည့်မိရုံမျှနှင့်ပင် ပွက်ပွက်ဆူပျိုဖွယ်၊ အန်ဖွယ်သာဖြစ်၏။ ထိုအနာကြီး ရောဂါကြီးမှလည်း ထိုဆေးမှတစ်ပါး ပျောက်ငြိမ်းရာသောဆေးမရှိ၊ ထို ဆေးခါးသည်ကား ပျောက်ငြိမ်းလောက်အောင် မှီဝဲပါလျှင် ထိုရောဂါကို ဧကန် ပျောက်ငြိမ်းစေတတ်၏။ ရောဂါသည်ကြီးသည်ကား ထိုဆေးကို သတင်းကြားနှင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆေးနည်းအရယူ၍ ဆေးဘက် တို့ကို အရရှာ၍ သုံးဆောင်ရလေ၏။ ခါးမှုဒုက္ခ၊ နံမှုဒုက္ခ၊ အန်မှုဒုက္ခ၊ ပျို့မှုဒုက္ခတို့ကို ခံရလေ၏။

တွင်တွင်စားနိုင်မှ အနာမြန်မြန်ပျောက်ငြိမ်းမည်၊ အနာပျောက် ငြိမ်းမှ ဤဆေးကို စွန့်ပစ်သာမည်ဟု ဆင်ခြင်၍ ထိုဆေး၏ခါးမှု၊ နံမှုတို့ကို စက်ဆုပ်လေလေ၊ ထိုဆေးကို တွင်တွင်များများ စားလေလေ စားရလေ၏။ ဆေးကို ခါးသည်၊ နံသည်ဟု မစားဘဲနေလျှင် ထိုရောဂါဒုက္ခကို

အသက်ထက်ဆုံး ခံရလတ္တံ့။ ဆေးကိုခါးသည်၊ နံသည်ဟု ရဲရဲလွှတ်၍ မစားဘဲအနည်းငယ်မျှ စားပြန်လျှင် ရောဂါမပျောက်သည်နှင့် ထိုဆေးကိုလည်း မလွှတ်ရမူ၍ ရောဂါဒုက္ခ၊ ထိုဆေးဒုက္ခ၊ ဤဒုက္ခနှစ်ပါးတို့ကို ထိုသူသည် တစ်သက်လုံး ခံရလတ္တံ့။

ဤဥပမာ၌ ထိုဆေးကို တွင်တွင်စားသောသူသည် ထိုဆေးကို အလိုရှိ၍ စားရင်းမဟုတ်၊ ရောဂါကိုလည်းစက်ဆုပ်၊ ထိုဆေးကိုလည်း စက်ဆုပ်လှသည့် အတွက်ကြောင့် တွင်တွင်စားခြင်းသာ ဖြစ်သတည်း၊ ကိလေသာရှိနေသော အလောင်းတော်ကြီးသည် ရောဂါသည်ကြီးနှင့် တူ၏။

ထီးနန်းစည်းစိမ်သည် အနာကိုထစေနိုင်သော ညော်ဆိုး၊ အစာ အာဟာရဆိုးနှင့်တူ၏။ တောထွက်သည်မှစ၍ ကိုယ်တော်သန္တာန်၌ဖြစ်သော ကာမကုသိုလ်၊ ရူပကုသိုလ်၊ အရူပကုသိုလ်စသည် ဆေးခါးကြီးစုနှင့်တူ၏။ ထိုကုသိုလ်စသည် အနုမတဂ္ဂသံသရာ၌လည်း အလောင်းတော်ကို ကျင့်မှု၊ စောင့်ရှောက်မှုနှင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလှလေပြီ၊ ယခုလည်း မဟာပမာနကိုစွနှင့် ချိုးချိုးကျအောင် နှိပ်စက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကိလေသာနှင့်တကွ ထိုကုသိုလ်တို့ကို စက်ဆုပ်လှ၍ မြန်မြန်စွန့်တည့်ရအောင် တွင်တွင်ကျင့်တော်မူမှုသာ ဖြစ်သတည်း၊ ထိုကုသိုလ်တို့ကို အလိုရှိ၍ ကျင့်ရင်းမဟုတ်။ ။ ထို့ကြောင့်---

အဏုမတ္ထောပိ ပုညေန၊ အတ္ထော မယံ န ဝိဇ္ဇတိ၊
ဟု မာရ်နတ်ကိုဆိုတော်မူသည်။

ဥပမာ--အလွန်ပူပြင်းလှသော နွေလအခါ၌ ကျောင်း၏အနီး၊ အိမ်၏ အနီးတွင် အဆိပ်ထန်သော မြွေကင်းသန်းတို့ဖြင့်ပြည့်သော

ခြောက်သွေ့ ဆွေးမြေ့သော ကြီးစွာသော ဆူးမှိုက်ပုံကြီးသည်ရှိ၏။ ထိုဆူးမှိုက်ပုံကြီး၌ မြွေမှု၊ ကင်းမှု၊ မီးရေး၊ ထင်းရေး အလွန်ကြောက်ကြရ၏။ မီးမှသာလျှင် ထိုအမှိုက်ပုံကို အကုန်ကွယ်ပျောက်အောင် တတ်နိုင်၏။ ပူလှတုန်းအခါဖြစ်၍ မီးကိုအလိုမရှိသော အခါလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသို့ဖြစ်လျက် မီးကိုပင် အရရှာ၍ ထိုအမှိုက်ပုံကို တိုက်ရ၏။ အမှိုက်ပုံလည်း ကုန်လေ၏။ ထိုမီးသည်ငြိမ်းလေ၏။ နောင်လည်း မီးရေး၊ ထင်းရေး၊ မြွေရေး၊ ကင်းရေး၊ အကုန်ငြိမ်းလေ၏။ ဤဥပမာကား လောကုတ္တရာကုသိုလ်နှင့်လည်း သင့်လျော်ပါ၏။ ဤဥပမာ၌ မီးကိုအလိုမရှိ၊ မီးကို စက်ဆုပ်ပါလျက် မီးကိုပင် အရရှာရသည်။ ကြီးစွာတောက်၍ ထအောင်မွေးမြူ ချီးပင့်ရသည်။ **။သိသာပြီ။**

သာဝကတို့၌လည်း ကုသိုလ်ကိုအလိုရှိ၍ ကုသိုလ်ရအောင် ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်ဟု နှလုံးပြု၍ဒါနမှု၊ သီလမှု၊ ပရိယတ်မှု၊ ပဋိပတ်မှုတို့ကို ပြုသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဝါသနာဖြစ်ဖို့၊ ပါရမီဖြစ်ဖို့ဟု နှလုံးပြု၍ ပရိယတ်မှု၊ ပဋိပတ်မှု၊ ဘာဝနာမှုတို့ကိုပြုရသော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ယခုဘဝတွင် မိမိပြုသော ကုသိုလ်အတွက် နောက်နောင်ဖို့ ဆုတောင်းအမျိုးမျိုး ပတ္တနာ အမျိုးမျိုးကိုပြုကြသော ရဟန်းစုသည်လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကို အလိုရှိ၍ ပြုကြသူတို့ပေတည်း။ အလိုရှိ၍ပြုသော ကုသိုလ်ဟူသမျှသည် တဏှာမာန သက္ကာယဒိဋ္ဌိတို့နှင့် ယှဉ်သည်ဖြစ်၍ ယခုဘဝ မဂ်ဖိုလ်မှ ဖီလာကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ကုသိုလ်မှုမည်သည်--မိမိသန္တာန်မှာရှိနေသော ကိလေသာကို သတ်မှု ပေတည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုထိုကုသိုလ်မှုကို အားထုတ်ကြရာ မိမိသန္တာန်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဟူသော မီးကြီးသုံးပါး၊ ကုန်၊

မကုန်၊ ချုပ်၊ မချုပ်၊ ငြိမ်း၊ မငြိမ်းကိုသာ ကြည့်ရာ၏။ ကုသိုလ်ဖြစ်မှု ကုသိုလ်ရမှုကို အရေအတွက်ပြု၍ မနေရာ၊ နေရာအိမ်ကို မီးလောင်၍ ရေတွင်းရေကန်မှရေကို ဆောင်ယူ၍ မီးသတ်သော ယောက်ျားသည် မီးငြိမ်း၊ မငြိမ်းကိုသာ ကြည့်ရာ၏။ အမှုစိုက်ရာ၏။ ငါ့အိမ်တွင်းသို့ ရေအိုးလုံးရေ မည်မျှရောက်သည်ဟု အမှုမစိုက်ရာ။

ဥပမာ--ဦးခေါင်းကို မီးလောင်၍ ရေဖြင့်လောင်း၍ မီးကိုသတ် ရာ၌ မီးငြိမ်း၊ မငြိမ်းကိုသာ အမှုစိုက်ရာ၏။ ဦးခေါင်းမှာ ရေအချင့်ပေါင်း၊ အချိန်ပေါင်း မည်မျှရောက်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ချိုသည် ငန်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကြည်သည် နောက်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရေကို အမှုမစိုက်ရာ၊ ထို့အတူ အဆိပ်ထန်သောမြွေကိုက်၍ ဆေးကုရာ၌ မြွေဆိပ်ငြိမ်း မငြိမ်းကိုသာ အမှုစိုက်ရာ၏။ ဆေးအချင့် ဆေးအချိန်ကိုလည်းကောင်း၊ မြေပေါက်ဆေး-ရေပေါက် ဆေးစသည်ကို လည်းကောင်း အမှုမစိုက်ရာ။

ဤအတူ သာသနာထမ်း ရဟန်းတို့မှာလည်း ဘယ်လိုကျင့်လျှင် မီးသုံးပါး ငြိမ်းသည်ဟုဟောတော်မူသည်ကို နေရာကျသိသည်ရှိသော် အလျင်အမြန် မီးသုံးပါးငြိမ်းမှုကိုသာ အမှုကြီးပြု၍ ထိုထိုအကျင့်တို့ကို ကျင့်ရမည်။ ရေငတ်လှ၍ ရေတွင်းကိုတူးသောသူသည် တူးမှုမှ ထွက်၍ လာသော မြေစာတို့ကို အမှုတစ်ခု မစိုက်သကဲ့သို့ ထိုကျင့်မှု၊ အားထုတ်မှု တို့မှဖြစ်၍လာသော သီလကုသိုလ်၊ သမာဓိကုသိုလ်၊ ပညာကုသိုလ်တို့ကို တဏှာဖြင့် သာယာ၍ ကုသိုလ်ရပေသည်၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ပေသည်၊ ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွဟု အမှုတစ်ခု မစိုက်ရာ၊ မိမိကိုယ်တွင်း၌

လည်း အားရဝမ်းသာခြင်း၊ တက်ကြွခြင်း မဖြစ်ရာ၊ သူတစ်ပါး သိစေလိုသော စိတ်လည်း မရှိရာ ဟူလိုသည်။

**ဤကား “အဏုမတ္တောပိ ပုညေန၊ အတ္တော မယံ န ဝိဇ္ဇတိ”
ဟူသော ပါဠိ၏ အဓိပ္ပါယ်ပြီး၏။**

၈။ အတ္တိ သဒ္ဓါ တပေါ ဝီရိယံ၊ ပညာစ မမ ဝိဇ္ဇတိ။
ဧဝံ မံ ပဟိတတ္ထမ္ပိ၊ ကိံ ဇီဝံ အနုပုစ္ဆသိ။ ။

၈။ ပါပိမ=ဟယ် မာရ်ယုတ်၊ မမ=ငါအား၊ သဒ္ဓါစ=အကယ်၍ ငါအားထုတ်ပါမူ ခန္ဓာကင်းပျောက် နိဗ္ဗာန်မှောက်သို့ ရောက်၏မူချ ဤဘဝဟု နှစ်ခွမသုန် အပြီးယုံသော သဒ္ဓါတရားသည်လည်း၊ အတ္တိ=ရှိ၏၊ တပေါဝီရိယံစ=ကိလေသာသိုက် မြက်အမှိုက်ကို ဘုတ်မြိုက်လောင်ခြစ် ပြာမှုန့်ဖြစ်အောင် ပြီးဖြစ်နိုင်လောက် ရဲရဲတောက်သော ဝီရိယသည်လည်း၊ အတ္တိ=ရှိ၏၊ ပညာစ=အဝိဇ္ဇာမှောင် မြေမှုန့်တောင်ကို အခေါင်ဖြိုခွဲ တပြန့်ကြဲအောင် ရဲရဲချွန်ချွန် အဝှန်ချွေမှုန်း သိကြားဘုန်း နှင့်တူသော ပညာသည်လည်း၊ အတ္တိ=ရှိ၏၊ ဧဝံ=ဤသို့မချို့အင်္ဂါ စုံလင်စွာဖြင့်၊ ပဟိတတ္ထံ=ခန္ဓာအသက် မငဲ့ကွက်ဘဲ ရက်ရက်စွန့်စားကာနေသော၊ မံပိ=ငါ့များကိုပင်၊ ကိံ=အဘယ်ကြောင့် အသက်ရှည်ရေး နည်းပေးလမ်းပြ ဆုံးမလေဟန် အသံစကားနှင့်၊ အနုပုစ္ဆသိ=စပ်နွယ်မေးမြန်း စုံစမ်းပြောဆိုဘိသနည်း။

ယခုကာလ-- ရဟန်းတို့ကား ထိုကဲ့သို့သော သဒ္ဓါမရှိ၍ မိမိကိုယ်ကို တိဟိတသား ဟုတ်မည် မဟုတ်မည်၊ ပါရမီ ဖြည့်ပြီးဟုတ်မည် မဟုတ်မည်၊ မဂ်ဖိုလ် ရထိုက်သော ခေတ်ရှိသေးမည် မရှိမည်ဟု စိတ်နှလုံး နောက်ကျလျက် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ဖျက်ကြ၏၊ ထိုကဲ့သို့သော

သဒ္ဓါရှိသော သူမှာမူကား ဘုရား တရားတော်ကို ကောင်းကောင်း ကြားနာ ရသော အခါမှစ၍ ယခုဘဝ ထမြောက်အောင် အားထုတ်မည်ဟူသော စိတ်တစ်ခုသာရှိ၏။ တိဟိတ်သား ဟုတ်မည် မဟုတ်မည်၊ ပါရမီဖြည့်ပြီး ဟုတ်မည် မဟုတ်မည်၊ ခေတ်သမယ ဟုတ်မည် မဟုတ်မည်ဟူသော နှလုံးနောက်ကျမှုမရှိပေ။ ကုသိုလ်ကို လိုချင်မှု၊ ဤကဲ့သို့ နှလုံးနောက်မှု သည် မဂ်ဖိုလ်၏ ဖီလာသာတည်း။

၉။ နဒီနမပိ သောတာနိ၊ အယံ ဝါတော ဝိသောသယေ။
ကိံ စ မေ ပဟိတတ္ထဿ၊ လောဟိတံ နုပသုဿယေ။ ။

၁၀။ လောဟိတေ သုဿမာနမ္ပိ၊ ပိတ္တံ သေမ္ပဉ္စ သုဿတိ။
မံသေသု ခိယျမာနေသု၊ ဘိယျော စိတ္တံ ပသီဒတိ။
ဘိယျော သတိစ ပညာစ၊ သမာဓိမဓိတိဌတိ။

၉။ အယံဝါတော=ဤလေမည်သည်၊ နဒီနံ=မြစ်တို့၏၊ သောတာနိ အပိ=ရေအယဉ်တို့ကိုပင်သော်လည်း၊ ဝိသောသယေ=ခြောက်သွေ့စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာသေး၏၊ ပဟိတတ္ထဿ=စွန့်လွှတ်အပ်သော အတ္တဘောရှိသော၊ မေ=ငါ၏၊ လောဟိတံ=သွေးကို၊ ကိံစ နုပသုဿယေ=မခန်းခြောက်စေနိုင်ဘဲရှိအံ့နည်း။

၁၀။ လောဟိတေ=လေးကွမ်းစားမျှလောက်သောသွေးသည်၊ သုဿမာနမ္ပိ= ခြောက်ခန်းခွဲသည်ရှိသော်၊ ပိတ္တဉ္စ=သည်းခြေသည်လည်းကောင်း၊ သေမ္ပဉ္စ=တစ်ကွမ်းစားမျှလောက်သော သလိပ်သည်လည်းကောင်း၊ သုဿတိ=ခန်းခြောက်လေ၏၊ မံသေသု=ကိုးရာသော အသားစိုင်တို့သည်၊ ခိယျမာနေသု=ကုန်ခန်းကုန်သည်ရှိသော်၊ ဘိယျော=အတိုင်းထက်အလွန်၊ စိတ္တံ=စိတ်သည်၊ ပသီဒတိ=ကြည်၏၊ ဘိယျော=အတိုင်း

ထက်အလွန်၊ သတိစ=စကြာမင်းတို့၏ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့်တူသော သတိသည် လည်းကောင်း၊ ပညာစ=ဝရဇိန်လက်နက် မိုးကြိုးစက်နှင့်တူသော ပညာသည်လည်းကောင်း၊ သမာဓိစ=မြင့်မိုရ်တောင်နှင့်တူသော သမာဓိသည်လည်းကောင်း၊ အဓိတိဌတိ=မတုန်လှုပ်ဘဲ တိုးတက်ကဲ၍ အမြဲတည်နေ၏။

ပဟိတတ္ထ-- “ပဟိတတ္ထော”စွန့်လွှတ်သော ကိုယ်ရှိသည်ဆို သည်ကား ကမ္မဋ္ဌာန်းကို မအိပ်မနေအားထုတ်ရာ အသွေးအသားကုန် ခန်း၍ အရေအကြော အရိုးမျှပင် ကျန်သော်လည်း အတ္တဘောကို အမှုမစိုက် ညှာတာလိုသော စိတ်မဖြစ်၊ အားထုတ်မှုကို လျော့လိုသော စိတ်မဖြစ်၊ တစ်စုံတစ်ခုရောဂါ ဥပဒ်ကြီးစွာဖြစ်၍ မဟုတ်ဘဲ အားထုတ်မှု သက်သက်ကြောင့် အသွေးအသား ကုန်ခန်း၍သွားလျှင် ကုန်လေစေ ခန်းလေစေ၊ အာရုံပင်မပြု၊ အမှုပင် မစိုက်သည်ကို ပဟိတတ္ထ ဆိုသည်၊ မဂ်ဖိုလ်ကိုရကြသည်မှာ အလွယ်တကူနှင့် ရကြသည်လည်းရှိ၏။

မြတ်စွာဘုရားနှင့်တွေ့၍--တရားဟောရာ တရားနာရုံနှင့် ရသော သူများ သည် အလွယ်တကူနှင့်ရသောသူမည်၏။ အချို့သူတို့ကား ပဓာနအလုပ်ကို လုပ်နိုင်မှရကြ၏။ မလုပ်နိုင်လျှင် မရကုန်၊ တစ်နှစ်လုပ်မှ ရမည့်သူ၊ နှစ်နှစ်လုပ်မှ ရမည့်သူ၊ သုံးနှစ်လုပ်မှ၊ လေးနှစ်လုပ်မှ၊ ငါးနှစ် လုပ်မှရမည့်သူ၊ ဆယ်နှစ်လုပ်မှ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုပ်မှ၊ အနှစ်သုံးဆယ်- လေးဆယ်-ငါးဆယ်-လုပ်မှ ရမည့်သူဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိပြန်၏။

တစ်နှစ်လုပ်မှရမည့်သူသည် တစ်နှစ်ပြည့်အောင် ကိုယ်ခန္ဓာ အတ္တဘော ကိုစွန့်၍ လုပ်နိုင်မှရသည်၊ တစ်နှစ်ပြည့်အောင်မစွန့်နိုင်လျှင် သည်ဘုရားသာသနာမှာ မရပြီ၊ အနှစ်ငါးဆယ်လုပ်မှရမည့်သူသည်

အနှစ်ငါးဆယ်ပြည့်အောင် ကိုယ်ခန္ဓာ အတ္တဘောကိုစွန့်၍ လုပ်နိုင်မှ ရသည်။ တစ်နှစ်လို၍နေလျှင် သည်ဘုရားသာသနာမှာ မရပြီ။

ဘုရားနှင့်ကိုယ်တိုင် မတွေ့ရသောသူတို့မှာ ပဓာနအလုပ်ကို လုပ်နိုင်မှ ရတော့သည်။ မလုပ်နိုင်လျှင် သည်ဘုရားသာသနာမှာ မရပြီ။ နောက်ဘုရား သာသနာမှာလည်း သာသနာနှင့် အခန့်သင့် ကြုံကြိုက် မှရသည်။ အပါယ်ဘဝဆီမှာ ထောင့်၍နေပြန်လျှင် နောက်ဘုရား သာသနာမှာလည်း ရသည်မဟုတ်။ ကျွတ်ထိုက်သော ပါရမီရှိလျက် ပဓာနအလုပ်ကိုမလုပ်၍ မရသောသူ အများရှိသည်။

၁၁။ တဿ မေဝံ ဝိဟရတော၊ ပဿ ဥတ္တမဝေဒနံ။

ကာမေသု နာပေက္ခတေ စိတ္တံ၊ ပဿ သတ္တဿ သုဒ္ဓတံ။ ။

ဧဝံ=ဤသို့ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သား ကုန်ခန်းငြားလည်း စိတ်ထား မွန်ရည် တိုး၍ကြည်လျက်၊ ဝိဟရတော=ဝိဟရန္တဿ=နေထသော၊ မေ=ငါ၏၊ ဥတ္တမဝေဒနံ=မဟာပုရိသ ယောက်ျားတံခွန် အလောင်းမွန်တို့ အဝန်သည်းစွာ ခံကြရာသား ဝေဒနာမြတ် အတုလွတ်ကို၊ တံ=သင် မာရ်နတ်သည်၊ ပဿ=ရှုစမ်းလော့၊ ဧဝံပိ=သို့စဉ်ကလောက် ကိုယ်လုံး ခြောက်၍ မိတောက်ကမ်း အလွန်ပန်းသော်လည်း၊ စိတ္တံ=ငါ၏စိတ်သည်၊ ကာမေသု=တိုင်းတော်ပြည်တော် ယသော်ရာဟု နန်းသူအပေါင်း လေး သောင်းရံသန်း ရွှေနန်းသုံးဆူစသော ကာမဝတ္ထုတို့၌၊ နာပေက္ခတေ= ပြန်၍တပ်မက် မငဲ့ကွက်မိ၊ ပါပိမ=ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ်၊ သတ္တဿ= ပါရမီထူး ဖြည့်ခဲ့ဖူးသား တစ်ဦးသတ္တဝါ ယောက်ျားငါ၏၊ သုဒ္ဓတံ=နှလုံးအမှု ဖြူစင်ဖြောင့်မတ်ပုံကို၊ ပဿ=ကြည့်စမ်းလော့။

- ၁၂။ ကာမာ တေ ပဌမာသေနာ၊ ဒုတိယာ အရတိ ဝုစ္စတိ။
တတိယာ ခုပ္ပိပါသာ တေ၊ စတုတ္ထိ တန္တိ ဝုစ္စတိ။ ။
- ၁၃။ ပဉ္စမံ ထိနမိဒ္ဓံ တေ၊ ဆဋ္ဌာ ဘိရူ ပဝုစ္စတိ။
သတ္တမိ ဝိစိကိစ္ဆာ တေ၊ မက္ခော ထမ္ဘော တေ အဋ္ဌမော။
- ၁၄။ လာဘော သိလောကော သက္ကာရာ၊
မိစ္ဆာ လဒ္ဓေါ စ ယော ယသော။
ယော စတ္တာနံ သမုက္ကံသေ၊ ပရေ စ အဝဇာနာတိ။ ။

(မာရ်စစ်သည့် ၁၀-ပါး။)

၁၂။(၁) ပါပိမ=ဟယ်မာရ်ယုတ်၊ ကာမာ=လူ့ဘဝ နတ်ဘဝ ဗြဟ္မာ့ဘဝ လူ့စည်းစိမ် နတ်စည်းစိမ် ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်ဟူသော ဝတ္ထုကာမ၊ ထိုဘဝ ထို စည်းစိမ်တို့၌ ပျော်ပိုက်သော တဏှာသုံးပါးတည်းဟူသော ကိလေသာ ကာမ၊ ဤကာမနှစ်ပါး အယုတ်တရားတို့သည်၊ တေ=သင် မာရ်နတ်၏၊ ပဌမာသေနာ=ပဌမတပ်တော်ကြီးပေတည်း။

(၂) အရတိ=ရဟန်းအဖြစ်၌ မဓမ္မ.လျော်ခြင်း၊ ပရိယတ်မှု ပဋိပတ်မှုတို့၌ မဓမ္မ.လျော်ခြင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်သော တောကျောင်း တောင်ကျောင်းတို့၌ မဓမ္မ.လျော်ခြင်း၊ သမထဘာဝနာမှု၊ ဝိပဿနာဘာဝနာမှုတို့၌ မဓမ္မ.လျော်ခြင်းဟူသော အရတိတရား ဥက္ကဏ္ဍိတတရားစုကို၊ ဒုတိယာသေနာ=ဒုတိယတပ်တော်ကြီးဟူ၍၊ ပဝုစ္စတိ=ဆိုအပ်၏။

(၃) ခုပ္ပိပါသာ=ဓုတင်ပဋိပတ် လွန်ကျဉ်းကျပ်၍ နွားငတ်ရေကျ မစားရပဲ မိဿကဘတ် ရတတ်ရာရာမျှတခါ၌ ဆာလောင်နွမ်းချည့် ဖြစ်တုံဘိသော် ဆားထိတီးရူး တွန့်တွန့်လူးသို့ အထူးစိတ်စက် အကုန်

ပျက်၍ ဝိပါကိဗလူ ရမက်ထူခြင်းတည်းဟူသော ခုပ္ပိပါသတရားစုသည်၊
တေ=သင်မာရ်နတ်၏၊ တတိယာသေနာ=တတိယ တပ်တော်ကြီးတည်း။

(၄) တန္တိ=ဝမ်းကဟာ၍ ဆာလောင်ချည့်နဲ့ ရှိလာခဲ့သော် စိတ်ချဲ့
ကိုယ်ချဲ့ အားနွဲ့အင်ယုတ် အကြံဆုတ်လျက် လုပ်ရန်အခင်း မှုတင်းလင်း
ကို မချဉ်းလိုက်ချင် ပျင်းစိတ်ဝင်၍ မရွှင်မလန်း စိတ်ကုန်ခန်းခြင်း
တည်းဟူသော တန္တိတရားစုကို၊ တေ=သင်မာရ်နတ်၏၊ စတုတ္ထသေနာ=
စတုတ္ထတပ်တော်ကြီးဟူ၍၊ ပဌစွတိ=ဆိုအပ်၏။

၁၃။ (၅) ထိန မိဒ္ဓံ=အလုပ်မတွင် အပျင်းဝင်၍ မရွှင်ညှိုးနွမ်း
စိတ်ကုန် ခန်းသော် တသမ်းဝေဝေ မှိုင်တွေငေးမေ့ ဖြစ်သည့်နေ့မှစ၍၎င်း၊
သင်္ခမ်းကျောင်းဝယ် ဘယ်ပြောင်းညာပြန် မှောက်လှန်လူးလဲ တနွဲ့နွဲ့
အိပ်ခြင်းတည်းဟူသော ထိန မိဒ္ဓတရားသည်၊ တေ=သင်မာရ်နတ်၏၊ ပဉ္စမံ=
ပဉ္စမတပ်တော်ကြီးတည်း။

(၆) ဘီရူ=အပျင်းစိတ်နှင့် အအိပ်များ၍ တရားမသက် စိတ်
မထက်ပဲ ရမက်နွယ်နွယ် စိတ်သိမ်ငယ်သော် ဘယ်ဘယ်ညာညာ ထွေလာ
စုတ်နုပ် အကြံရှုပ်၍ သစ်ငုတ်ကိုပင် ဆင်ဘဲကျားဘဲ ဘီလူးဘဲဟု
အသဲတုံဆတ် တဖြတ်ဖြတ်လန့်ခြင်းတည်းဟူသော ဘီရူတရားကို၊ တေ=
သင်မာရ်နတ်၏၊ ဆဋ္ဌာသေနာ=ဆဋ္ဌတပ်တော်ကြီးဟူ၍၊ ပဌစွတိ=ဆို
အပ်၏။

(၇) ဝိစိကိစ္ဆာ=အကျင့်ပြု၍ ကြောက်မှုကင်းကွာ ရဲပြန်ပါ၍
ဘာဝနာအလုပ် အားထုတ်ပြန်လည်း ဈာန်လမ်းမဂ်လမ်း စခန်းတိမ်မြုပ်
ငုပ်ကြီးငုပ်၍ အလုပ်အကြံ အမှန်မုချ လမ်းရိုးကျမည် မကျမည်ဟု
နှစ်လီရှုပ်ယှက် အရေးပျက်အောင် ကန့်ကွက်ဆီးတားတတ်သော

ဝိစိကိစ္ဆာတရားသည်၊ တေ=သင် မာရ်နတ်၏၊ သတ္တမီသေနာ=သတ္တမ တပ်တော်ကြီးတည်း။

(၈) မက္ခောထမ္ဘော=ယုံမှားဒွိဟ ကင်းစင်ပ၍ နေ့ညအားထုတ် တွင်တွင် လုပ်ရာ ဘာဝနာနိမိတ် အရိပ်အဆင် အထူးမြင်၍ အထင်ကိုပွား ရှိပြန်ငြားသော် တစ်ပါးသူကို လူရာမသွင်း ဂုဏ်သတင်းကို နင်းနယ် ချေဖျက် မိမိထက်လျှင် အသက်သိက္ခာ ထေရ်ဝါကြီးမား သူတို့အားကို ညွှတ်တွားမပြု မောက်မာမှုဟူသော မက္ခထမ္ဘတရားစုသည်၊ တေ=သင် မာရ်နတ်၏၊ အဋ္ဌမော=ရှစ်ခုမြောက်သော အဋ္ဌမတပ်တော်ကြီးတည်း။

၁၄။ (၉)တဒါ=ထိုအထူးဝိသေသ ဖြစ်ပေါ်သဖြင့် မော်လောက် မောက်လောက် ခရီးရောက်သောအခါ၌၊ လာဘောစ=လာဘ်သပ္ပကာ များသည်၌ သာယာတက်ကြွသော တဏှာမာနသည်လည်းကောင်း၊ သိလောကောစ=အရပ်လေးမျက်နှာ ကြော်ငြာနံ့ပြားသည်၌ သာယာ တက်ကြွသော တဏှာမာနသည်လည်းကောင်း၊ သက္ကာရောစ=တစ်ပါး သူတို့ မရစဘူး ထူးမြတ်သော လာဘ်ကို ရရာ၌ သာယာတက်ကြွသော တဏှာမာနသည်လည်းကောင်း၊ မိစ္ဆာလဒ္ဓေါ=လာဘ်များသည်ထက် များအောင် တရားတု တရားယောင်တို့ကိုပြု၍ ပါပိစ္ဆ တဏှာနှင့်ယှဉ်လျက် စင်စစ်အမှောက်အမှားပြု၍ရအပ်သော၊ ယသောစ=အကြင်အခြံအရံ အကျော်အစော၌ သာယာတက်ကြွသော တဏှာမာနသည်လည်း ကောင်း၊ တေ=သင်မာရ်နတ်၏၊ နဝမော=ကိုးခုမြောက်သော နဝမတပ် တော်ကြီးတည်း။

(၁၀) အတ္တာနံ=မိမိကိုယ်ကို၊ ယော သမုက္ကံသေ=အကြင်ချီးပင့်
 မြှောက်စားမှုသည်လည်းကောင်း၊ ပရေ=သူတစ်ပါးတို့ကို၊ ယော
 အဝဇာနာတိ=အကြင် အထိမဲ့မြင် မထိလေးစား ပြုမှုသည်လည်းကောင်း၊
 တေ=သင်မာရ်နတ်၏၊ ဒသမော=ဆယ်ခုမြောက်သော ဒသမတပ်တော်
 ကြီးတည်း။

ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာန်ဒေသနာကို ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ထင်ရှားအောင် အနက်
 ဆိုလိုက်သည်။ ရဟန်းတို့၌ တဏှာဖြင့်သာယာလောက်သော သင်္ကန်း
 သပိတ် ပရိက္ခာ တိုက်တာကျောင်းကန် အရာမဉ္ဇယျာဉ် ခဋ္ဌင် ညောင်
 စောင်း အခင်းအရုံ အလုံးစုံသည်လည်း ရဟန်းတို့၏ ကာမဂုဏ်
 ဝတ္ထုစုပင်တည်း။

(၁) ဗုဒ္ဓပ္ပိဒဒုလ္လဘ၊ ပဗ္ဗဇိတဒုလ္လဘကို သိကြလျက် ဂိဟိဘောဂကို
 မစွန့် နိုင်၍ ဂိဟိဘောဂ အလယ်၌ ပုထုဇဉ်အနေနှင့် သေဆုံးကြသော
 လူစု။

(၂) ရုက္ခမူလကျောင်း၊ ပံသုကူသင်္ကန်း၊ ပိဏ္ဍိယာလောပဆွမ်း၊
 ပူတိ မုတ္တဆေးတို့ကို ရဟန်းခံစဉ်အခါ ကြားဘူးကြပါလျက် ဂဟပတိတို့
 လျှူဒါန်းသော ကျောင်း၊ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ဆေးတို့ကို မစွန့်နိုင်၍ ပဗ္ဗဇိတ
 ကာမဂုဏ် အလယ်၌ ပုထုဇဉ်အနေနှင့်သေဆုံးကြသော ရဟန်းစု။

ဤလူရှင် ရဟန်းတို့သည် မာရ်မင်း၏ ကာမဟူသော ပဌမတပ်
 တော်ကြီးနှင့် ဆိုင်မိ၍ မလှတမ သေဆုံးကြသော သူတို့ပေတည်း။

အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပဌမတပ်ကြီးမှ အလွတ်ထွက်ခဲ့၍
 တော အရပ်တွင် ဓုတင်ပဋိပတ်နှင့် နေကြရာ (၁)အရဟံ။ (၂)ခုပ္ပိပါသာ။

(၃)တန္တိ။ (၄)ထိနမိဒ္ဓ။ (၅)ဘိရူ။ ဤတပ်ကြီးငါးတန် ဝိုင်းမိပြန်၍ လွတ်အောင် မထွက် နိုင်ကြဘဲ ထိုတပ်ထဲမှာပင် ပုထုဇဉ်ဘဝနှင့် မလှတမသေဆုံးကြကုန်၏။

ယခုကာလ၌ ဂါမဝါသီ ရဟန်းတို့သည် ပဌမတပ်တွင်းမှာပင် မြှုပ်ဆုံး ကြကုန်၏။ အရညဝါသီရဟန်းတို့သည် နောက်တပ်ငါးတပ် အတွင်းမှာ မြှုပ်ဆုံး ကြကုန်၏။ သတ္တမတပ်သို့ ရောက်အောင်လာနိုင်သောသူပင် မရှိကြပြီ။

၁၅။ ဧသာ နမုစိ တေ သေနာ၊ ကဏ္ဍဿာဘိပ္ပဟာရိနီ။
န နံ အသူရော ဇိနာတိ၊ ဇေတွာစ လဘတေ သုခံ။ ။

၁၅။ နမုစိ=လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါကို သံသရာညွှတ် ဒုက္ခဝဋ်မှ မလွတ်စေမှု အတင်းပြုသည့် ဗိုလ်ထုကြီးလတ် ဟယ်မာရ်နတ်။ ဧသာ=ဤကာမအရတိ အစရှိသော တရားစုသည်၊ တေ=သင်မာရ်နတ်၏။ သေနာ=စစ်သည်ဗိုလ်ထု ရဲမက်စုသည်၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏။ ကဏ္ဍဿ=နှလုံးအမှု အဖြူမဘက် ထည်လုံးနက်သား ရဲမက်ကြီးလတ် သင်မာရ်နတ်၏။ အဘိပ္ပဟာရိနီ=ရဟန်းရသေ့ ဟူသရွေ့ကို တွေ့တိုင်းပစ်ခတ် အသေသတ်သော သေနတ်မီးပေါက် အမြောက်စိန်ဗုံးတွေလည်း မည်၏။ အသူရော=သဒ္ဓါဆန္ဒ ဝီရိယဉာဏ် မစွမ်းသန်သော ပုထုဇဉ်မဲ့ သူ၊မရဲများသည်၊ နံ=ထိုတပ်ကြီးဆယ်တန် သင်၏ရန်ကို၊ နဇိနာတိ=တွန်းလှန်တိုက်ဖျက် အလွတ်ထွက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကြလေ၊ သူရောဇဝ=သဒ္ဓါဆန္ဒ ဝီရိယဉာဏ် ထက်သန်ကြီးမား လွန်စွန့်စားသော ယောက်ျား အာဇာနည်များသည်သာလျှင်၊ ဇိနာတိ=မြက်ပင်တစ်ပင် ထိမမြင်ဘဲ အလျင်အမြန် တွန်းလှန်တိုက်ဖျက် အလွတ်ထွက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကြ၏။

ဇေတဝ္ဋာစ=တွန်းလှန်တိုက်ဖျက်၊ အလွတ်ထွက်နိုင်မှသာလျှင်၊ သုခံ=ဗိုလ်ထု အများ ဆယ်တပ်သားတို့၏ ဓါးဘေး၊ လှံဘေး လက်နက်ဘေးမှ ကင်း ဝေးလှစွာ မြတ်ချမ်းသာကို၊ လာဘတေ=ရနိုင်လေသတည်း။

၁၆။ ဧသ မုဉ္ဇံ ပရိဟရေ၊ ဓီရတ္ထု ဣဓ ဇီဝိတံ။

သင်္ဂီမေ မေ မတံ သေယျော၊ ယဉ္ဇေ ဇီဝေ ပရာဇိတော။ ။

၁၆။ ဧသဇသော=ဤသိဒ္ဓ္ဌတ်မင်းသည်၊ မုဉ္ဇံ=စစ်မြေရောက်က နောက်သို့ တစ်လှမ်း မဆုတ်တမ်းဟု ရဲစွမ်းအောင်လံ တံခွန်မှန်သား ဖြူဆံမြက်တိတ် ပန်းနိမိတ်ကို၊ ပရိဟရေဣတိ=ခေါင်းဝယ်စိုက်ထောင် ရဲပန်းဆောင်သည့် ကြက် တောင်ဗိုလ်ကြီးဟူ၍၊ မံ=ငါ့ကို၊ ဓာရေဟိ= သင်မှတ်လော့၊ မမ=စစ်မြေပွဲဝယ် အကဲမလှ ဆုတ်ပြီးမှလျှင် သင်၏လက် အောက် ရောက်ပြန်ရသောငါ၏၊ ဣဓ=ဤလောက၌၊ ဇီဝိတံ=အသက် ရှည်ကာနေခြင်းသည်၊ ဓီရတ္ထု=အရှက်ကြီးကွဲ အကျိုးနဲ့၍ အကဲစုပ်နပ် သတင်းပုပ်လျက် စက်စုပ်ဖွယ်ကြီး ဖြစ်စွတကား၊ သင်္ဂီမေ=စစ်မြေစစ်ပွဲ၌၊ မတံ=ကျ၍သေရခြင်းသည်သာလျှင်၊ မေ=ငါ့အား၊ သေယျော= ကောင်းစွာ သေး၏၊ အဟံ=ငါသည်၊ ပရာဇိတော=မလှစစ်ရေး အရှုံးပေးလျက်၊ ဇီဝေ=အသက်ရှည်ရငြားအံ့၊ ဧတံ=ဤသို့အရှုံးပေး၍ အရေးမလှ အရှက် ရလျက် အသက်ရှည်ရခြင်းသည်၊ ယဉ္ဇေ=မမြတ်သည်သာလျှင်တည်း။

ဤဂါထာဖြင့်လည်း ပဟိတတ္ထ ဖြစ်ကြောင်းပင် ပြတော်မူသည်။ အထက်က ပြခဲ့သော ပဟိတတ္ထမှာ အသွေးအသားကုန်ခန်း၍ ကုန်သည် တိုင်အောင်ပင် ကိုယ်ခန္ဓာကို ညှာတာစိတ်မရှိသည်ကား ပဟိတတ္ထမူ တည်း။ ။ ဤဂါထာ၌ပြသော ပဟိတတ္ထမှာ ယခုအားထုတ်သော ပဓာနအလုပ်သည် ထမြောက်လျှင်လည်း ကောင်း၏၊ မထမြောက်လျှင် လည်း အလုပ်လက်ရှိနှင့် သေရလျှင် ကောင်း သေးသည်သာ ဖြစ်၏ဟု

ဤအလုပ်နှင့်ကိုယ်ခန္ဓာ အပြီးစွန့်လိုက်သော ပဟိတတ္ထပေတည်း။ ။
ဤသို့သော ပဟိတတ္ထနှင့်ပြည့်စုံသော သူ့အားယခုဘဝ ထမြောက်
လျှင်လည်း ကောင်းပါ၏။ မထမြောက်ဘဲနေခဲ့သော်၊ မပေါက်ဘဲနေခဲ့
သော်၊ မရောက်ဘဲနေခဲ့သော်၊ မရဘဲနေခဲ့သော်ဟု စိတ်နှစ်ခွဲမရှိပြီ၊
ဈာန်မဂ်ဖိုလ် အလုပ်ကို အားထုတ်သော သူမည်သည် ဤကဲ့သို့စိတ်နှစ်ခွဲ
မရှိဘဲ ဤဘဝနှင့် ဤအလုပ်ဟု အပြီးစွန့်သော ပဟိတတ္ထ စိတ်နှင့်လုပ်မှ
ရနိုင်ရောက်နိုင် ထမြောက်နိုင်သည်။

၁၇။ ပဂါဠေတ္ထ န ဒိဿန္တိ၊ ဧကေ သမဏဗြာဟ္မဏာ။

တဉ္စ မဂ္ဂံ န ဇာနန္တိ၊ ယေန ဂစ္ဆန္တိ သုဗ္ဗတာ။ ။

၁၇။ ဧကေ=အချို့အချို့ကုန်သော၊ သမဏဗြာဟ္မဏာ=သဒ္ဓါဝီရိယ
ဗလ စွမ်းရေ မရှိလေဘဲ စစ်မြေဦးဝယ် စစ်မျိုးကိရိယာ သင်္ကန်းဝါနှင့်
ပရိက္ခရာအစုံ ဝတ်ရုံဘွဲ့ယှက် ယောင်ထွက်ထွက်ကြကုန်သော ရဟန်း
ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ဧတ္ထ= ဤတပ်ကြီးဆယ်ခု ဗိုလ်ထုများအင် စစ်မြေပြင်၌၊
ပဂါဠ=စကားပြန်မျှ မကျန်စုပ်စုပ် အကုန်မြုပ်ကြကုန်၍၊ နဒိဿန္တိ=ဤ
သူတစ်ယောက် လွတ်မြောက်ခြင်း မသေ ကျန်ဟု ရှာကြံမရ မမြင်ရကုန်၊
ကသ္မာ=အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ၊ သုဗ္ဗတာ= ကောင်းသော အကျင့်ရှိ
ကြကုန်သော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့သည်၊ ယေန မဂ္ဂေန=အကြင်
ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး တရားစကြာ ရတနာလမ်းခရီးဖြင့်၊ သုဂတိ= ကောင်း
သောသူတို့၏လားရာ ခေမာနဂရ ရွှေပြည်မသို့၊ ဂစ္ဆန္တိ=ဆိုက်ရောက်
ကြကုန်၏၊ တဉ္စမဂ္ဂံ=ထိုဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး တရားစကြာ လမ်းခရီးကို၊
နဇာနန္တိ=ကိုယ်တွေ့မျက်မှောက် အသိမြောက်အောင် မပေါက်နိုင်ကြကုန်။

ဤတွင်ရွှေကား မဟာပဓာနအကျင့်ကို ကျင့်တော်မူစဉ်အခါ၌ မာရ်နတ်ကို
ဟောတော်မူသော ဂါထာစုပြီး၏။

နောက်လေးဂါထာ ပလ္လင်ပေါ်သို့ရောက်၍ မာရ်နတ်စစ်တက်၍
လာရာတွင် မြွက်ဆိုတော်မူသော ဂါထာပေတည်း။

၁၈။ သမန္တာ ဓဇိနိံ ဒိသ္မာ၊ ယုတ္တံ မာရံ သဝါဟနံ။

ယုဒ္ဓါယ ပစ္စုဂ္ဂစ္ဆာမိ၊ မာ မံ ဌာနာ အစာဝယိ။ ။

၁၉။ ယံ တေ တံ နပ္ပသဟတေ၊ သေနံ လောကော သဒေဝကော။

တံ တေ ပညာယ ဘဇ္ဇာမိ၊ အာမံ ပက္ကံဝ အသ္မနာ။ ။

၁၈။ ဓဇိနိံ=သိန်းသန်းကုဋေ မိုးလုံးဝေလျက် အထွေထွေသော
အဆင်းရှိသော အောင်လံတံခွန်တို့နှင့်ပြည့်စုံသော စစ်သည်ဗိုလ်ထု
ရဲမက်စုကိုလည်းကောင်း၊ သဝါဟနံ=ဂိရိမေခလာဆင်နှင့်တကွသော၊
မာရံ=မာရ်နတ်ကိုလည်းကောင်း၊ သမန္တာ=မြေမိုးမွှမ်းဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မှ၊
ယုတ္တံ=တညီတညာ ထွေလာချောက်ချိန်း တပ်ကြီးဟိန်းလျက် ထိန်းထိန်း
ကြော်ငြာ ချီတက်လာသည်ကို၊ ဒိသ္မာ=ပလ္လင်ပေါ်မှ မြင်တော်မူလတ်
သော်၊ ဟရေမာရ=အယုတ်တမာ ဆိုးညစ်စွာသည့် မိစ္ဆာသူသတ်
ဟယ်မာရ်နတ်၊ ဥပဂစ္ဆ=ရဲလျှင်အတင်း ငါ့ထံရင်းသို့ ချဉ်းခဲ့လော့၊ အဇ္ဇ=
ယနေ၊ တယာ=နှင့်နှင့်၊ ယုဒ္ဓါယ=ဘုန်းစွမ်းလူစ အလင်းပြ၍ ပွဲရနံ့နိုင်
စစ်ရေးပြိုင်ခြင်းငှါ၊ ပစ္စုဂ္ဂစ္ဆာမိ=နေရဉ္စရာ မြစ်ကခွါ၍ ရတနာဗောဓိ
သီရိရွှန်းဝေ ပလ္လင်ဗွေထက် အောင်မြေနှင်းကာ မြှော်တင်းအသင့်
ငါနေလင့်၏၊ မံ=ငါ့ကို၊ ဌာနာ=ထက်ဝယ်ဘွဲ့ရာ အပရာဇိတ ဌာနပလ္လင်
သမိုက်ပြင်မှ၊ မာ အစာဝယိ=ပြောင်းရွှေ့စေလျက် အနေပျက်အောင်
နှောင့်ယှက်ခြင်းငှါ သင် မတတ်နိုင်။

၁၉။ ဟရေမာရ=အယုတ်တမာ ဆိုးညစ်စွာသည့် မိစ္ဆာသူသတ်
ဟယ် မာရ်နတ်၊ သဒေဝကော=နတ်ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော၊ သဗ္ဗော

လောကော=လူအားလုံးသည်၊ (သဗ္ဗော-ကား ထည့်)၊ တေ=သင်မာရ်
 နတ်၏၊ ယံတံသေနံ=အကြင်ကာမစသော စစ်သည်ဆယ်ပါး၊ ယခုချီ
 တက်၍လာသော မာရ်စစ်သည်စုကို၊ နပ္ပသဟတေ=တန့်စားကြီးခိုင်
 မခံနိုင်၍ မပြိုင်စစ်ရေး အရှုံးပေးကာနေကြ၏၊ အဟံပန=ငါတမူကား၊
 ဗလဝါ=ကိုယ်အားစိတ်အား လွန်ကြီးမားသော၊ ပုရိသော=ယောက်ျား
 သည်၊ အသ္မနာ=ကြီးစွာသောကျောက်လုံးဖြင့်၊ အာမံ=မကျက်သေးသော
 အိုးစုကိုလည်းကောင်း၊ ပက္ကံ=ကျက်ပြီးသောအိုးစုကိုလည်းကောင်း၊
 ဘိန္ဒုတိက္ကဝ=ဒေါသအမျက် စိတ်မာန်ထွက်၍ ညက်ညက်ကြေထွား
 ထူသောလားသို့၊ တေ=သင်မာရ်နတ်၏၊ တံသေနံ=ထိုစစ်သည် နှစ်ရပ်ကို၊
 ပညာယ=ပါရမီဉာဏ် ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် တည်း
 ဟူသော ဝရဇိန်ကျောက်လုံး ပညာဘုန်းဖြင့်၊ ဘဇ္ဇမိ=ဖရိုဖရဲ တပြန့်ကြလျှင်
 ပစ်ခွဲထုချေ လွင့်ပစေအံ့သတည်း။

၂၀။ ဝသီ ကရိတ္တာန သင်္ကပ္ပံ၊ သတိဉ္စ သုပ္ပတိဋ္ဌိတံ။

ရဋ္ဌာ ရဋ္ဌံ ဝိစရိသံ၊ သာဝကေ ဝိနယံ ပုထူ။ ။

၂၁။ တေ အပ္ပမတ္တာ ပဟိတတ္တာ၊ မမ သာသနကာရကာ။

အကာမာ တေ ဂမိဿန္တိ၊ ယတ္ထ ဂန္နာ န သောစရေ။ ။

၂၀။ ဟရေမာရ=ဟယ်မာရ်နတ်၊ အဟံ=ငါသည်၊ သင်္ကပ္ပံ=ဘုရား
 ဖြစ်၍ ခေတ်ဇာတိရပ် လောကဓာတ်ဝယ် လူနတ်အများ သောင်းတိုက်
 သားကို တရားမဂွင် ဖောင်လှေယာဉ်ဖြင့် တင်အံ့ရည်သန် ငါ့အကြံကို၊
 ဝသီကရိတ္တာန=လေ့လာနှိပ်နင်း ပြီးစီးခြင်းကိုပြု၍၊ သတိဉ္စ=ဗုဒ္ဓကိစ္စ
 ဟူသမျှကို တစမကြွင်း အောက်မေ့ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သတိတရား
 ကိုလည်း၊ သုပ္ပတိဋ္ဌိတံ=ကောင်းစွာတည်သည်ကို၊ ကရိတ္တာန=ပြု၍၊
 ပုထူ=၂၄-သင်္ချေ ကုဋေခြောက်ဆယ် စွန်းကယ်တစ်သိန်း ထွက်ကိန်းသင်္ချာ

များလှစွာကုန်သော သာဝကတပည့်တပန်း ရဟန်းလူနတ် ပရိသတ်တို့ကို၊
ဝိနယံ-ဝိနယန္တော=အကျွတ်ရအောင် ဆုံးမပြောဟောလျက်၊ ရဋ္ဌာ=တိုင်း
ပြည်ခရိုင် နိုင်ငံတစ်ပါးမှ၊ ရဋ္ဌံ=တိုင်းပြည်ခရိုင်နိုင်ငံ တစ်ပါးသို့၊ ဝိစရိဿံ=
ဒေသစာရီ လှည့်လည်ဖြန့်မြန်းပေအံ့။

၂၁။ အပ္ပမတ္တာ=မမေ့မလျော့ မပေါ့မစားကြကုန်မှု၍၊ ပဟိတတ္တာ=
ကိုယ်အသက်ကို ငဲ့ကွက်ညှာတာခြင်း မရှိကြပေကုန်မှု၍၊ မမ=ငါဘုရား၏၊
သာသန ကာရကား=အဆုံးအမ ဩဝါဒကို လိုက်နာအားကျ လုပ်ကြံကြ
ကုန်သော၊ တေ=ထိုတပည့်တပန်း ရဟန်းလူနတ် ပရိသတ်တို့သည်၊
အကာမာ=တေဘူမက ဘဝသုံးတန် သင့်နိုင်ငံကို ပြန်၍စဉ်စည် မကြည့်
လိုကြကုန်မှု၍၊ ယတ္ထ=အကြင်နိဗ္ဗာန်သို့၊ ဂန္နာ=ရောက်ကြကုန်သည်ရှိ
သော်၊ န သောစရေ=စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မရှိကြကုန်၊ တတ္ထ=ထိုနိဗ္ဗာန်သို့၊
ဂမိဿန္တိ=သွားကြရောက်ကြကုန်လတ္တံ့။

**ပုဗ္ဗင်တော်ပေါ်၌နေစဉ် မာရ်နတ်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
ပြောတော်မူသော လေးဂါထာအနက်ပြီး၏။**

ဤ၌လည်း ပဟိတတ္ထဆိုသည်ကား ရခဲ့သော် မရခဲ့သော်ဟု
စိတ်နှစ်ခွ မဖြစ်မှု၍ ဤဘဝနှင့် ဤအလုပ်ဟု အဆုံးတိုင်ရွယ်သော
စိတ်တစ်ခုကိုသာ ထားသည်ကိုဆိုသည်။ ။ ထိုကဲ့သို့ ထားသော
သူတို့သည်သာ ယခုဘဝ ရနိုင် ရောက်နိုင်ကြကုန်သည်ဟုပြတော်မူသည်၊
ယခုကာလ၌ကား ရဟန်းပြုရုံ မျှ၌ပင် ပဟိတတ္ထ မဖြစ်နိုင်ကြ၍ မပြုဖြစ်
သောသူများပင်ရှိသေးသည်၊ သင်္ကန်းနှင့် အရိုးထုတ်နိုင်လျှင် တော်၏၊
မထုတ်နိုင်ခဲ့လျှင် ရဟန်းလူထွက် လူဟန်ပျက်ဖြစ်၍ နေမည်ဟု စိတ်နှစ်ခွ
ဖြစ်၍ ရဟန်းမပြုဖြစ် ရှိကြကုန်သေး၏။ ။ အသက်သိက္ခာ ငယ်ရွယ်စဉ်က

ဘာဝနာကို လုပ်ရမည်ဆိုလျှင် ထိုဘာဝနာမှုနှင့်ချည်း အသက်ထက်ဆုံး
 နေနိုင်မည်မဟုတ်။ မနေနိုင်လျှင်မည်ကဲ့သို့ဟု စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်၍ ဘာဝနာ
 အလုပ်ကို မလုပ်ကြကုန်။ ။ဘာဝနာအလုပ်ကို လုပ်သည်ဟု ဆိုသော
 ရဟန်းတို့လည်း ဤဘဝ ဤခန္ဓာ၊ ဤအသက်နှင့်၊ ဤအလုပ်ဟု မစွန့်ကြ
 ကုန်မူ၍ စိတ်အသွားအလာ များကြကုန်၏။ ပဟိတတ္ထ မဖြစ်ကြကုန်၊
“တေ အပ္ပမတ္တာ ပဟိတတ္တာ” ဟူသောပါဠိဖြင့် ပဟိတတ္ထ မဖြစ်ကြ
 သူတို့ မရထိုက် မရောက်ထိုက် ဟူသောအနက်ကို ပြတော်မူသည်။

**ဤမှနောက် ဂါထာစုကား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီး၍ တစ်နှစ်
 တစ်ဝါရပြီးမှ မာရ်နတ်လာ၍ ဝန်ချသော ဂါထာစုပေတည်း။**

- ၂၂။ သတ္တဝံဿာနိ ဘဝန္တံ၊ အနုဗန္ဓိ ပရာပရံ။
 ဩတာရံ နာဓိဂစ္ဆိဿံ၊ သမ္ပုဒ္ဓဿ သတိမတော။ ။
- ၂၃။ မေဒဝဏ္ဏံဝ ပါသာဏံ၊ ဝါယသော အနုပရိယဂါ။
 အပေတ္တ မုဒုံ ဝိန္ဒေမိ၊ အပိ အဿာဒနာ သိယာ။ ။
- ၂၄။ အလဒ္ဓါ တတ္ထ အဿာဒံ၊ ဝါယသေတ္တော အပတ္တမိ။
 ကာကောဝ သေလမာသဇ္ဇ၊ နိဗ္ဗိဇ္ဇာပေမ ဂေါတမ။ ။

၂၂။ ဂေါတမ=ဂေါတမအမည်ရှိသော မဟာသမ္မတမင်း၏ အနွယ်
 ဖြစ်တော်မူပေသော အရှင်ဘုရား၊ ဘဝန္တံ=အရှင်ဘုရားကို၊ ဩတာရာ
 ပေက္ခော=မူပေါက်ရှာကြံခြင်း ကိစ္စကို၎င်း၊ သတ္တဝံဿာနိ=တောထွက်
 သည်မှ စ၍တွက်စစ် ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ပရာပရံ=အဆက်ဆက်၊
 အနုဗန္ဓိ=မူပေါက်ရှာကြံ ဖျက်ဆီးဉာဏ်ဖြင့် နောက်ရံတွယ်တာ လိုက်မိ
 ပါ၏၊ သတိမတော=လွန်ကဲသောသတိနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊

သမ္ပုဒ္ဓဿ=မြတ်စွာဘုရားအား၊ ဩတာရံ=အပြစ်ယူဘို့ အမူယွင်းဘောက် ရန်ပြုပေါက်ကို၊ နာမိဂစ္ဆိဿံ=အဏုမြူမျှ ရှာမရပေ။

၂၃။ ယထာ=ဥပမာဆိုသည်ရှိသော်ကား၊ ဧတ္ထ=ဤအိစ္ဆိန္န သား ဆီခဲကြီး၌၊ မုဒုံ=မွမ္မုရုရု နူးညံ့လှသော မံသဆီမဲ့အီ အသားဆီကို၊ အပိဝိန္ဒေမိ=ရငြားအံ့လည်း မသိ၊ ဝါ=ရမည်စင်စစ်တည်း၊ အဿာဒနာ= ကြောခြင်စိမ့်စိမ့် ကိုယ်လုံးအိမ့်မျှ ချိုဆီမ့်လှစွာ အရသာဖြင့် သာယာမူးမေ့ လျှာအတွေ့သည်၊ အပိသိယာ=ဖြစ်ငြားအံ့လည်း မသိ၊ ဝါ=ဖြစ်မည် စင်စစ် တည်း၊ ဣတိ=ဤသို့အကြံ ဥပါဒါန်ဖြင့်၊ ဝါယသော=ကျီးမိုက်သည်၊ မေဒ ဝဏ္ဏံ=အဆီခဲအသွေး အဆင်းရှိသာလျှင်ဖြစ်သော၊ ပါသာဏံ=ကျောက် လုံးကြီးကို၊ အနုပရိယဂါ=အဌဒိသာ ရှစ်မျက်နှာ၌ ချာချာလည်ပတ် ဝန်းဝိုင်းလတ်၍ အငတ်အားကြီး နှုတ်သီးအားကိုး ဆိတ်ဆွဲထိုးလေ၏။

၂၄။ သော ဝါယသော=ထိုကျီးမိုက်သည်၊ တတ္ထ=ထိုကျောက်လုံး ကြီး၌၊ အဿာဒံ=သာယာကောင်းမြေ လျှာအတွေ့ကို၊ အလဒ္ဓါ=မရသည် ဖြစ်၍၊ ဧတ္ထော=ထိုကျောက်လုံးကြီးမှ၊ အပက္ကမိ=ရှောင်ခွါဆုတ်ရဲ့ ဖယ်လွှဲရလေ၏။ ။ သော ကာကော=ထိုကျီးမိုက်သည်၊ တံသေလံ=အဆီ ခဲလို ရွန်းရွန်းစိုသော ထိုကျောက် လုံးကြီးကို၊ အာသဇ္ဇ=ထိုးဆိတ်ထိပါး၍၊ နိဗ္ဗိဇ္ဇတိ ဣဝံ=ရသာအငွေ့ မြူတစေ့မျှ မတွေ့လေဘဲ အပန်းသဲ၍ ဖယ်လွှဲ ရလေဘိ၏သို့၊ မယံပိ=အကျွန်ုပ်တို့ သည်လည်း၊ ဘဝန္တံ=အရှင်ဘုရားကို၊ အာသဇ္ဇ=နှောင့်ယှက်ထိပါး စောင့်စားချုပ်ချယ်၍၊ နိဗ္ဗိဇ္ဇာပေမ=အလိုပါမူ မပြုနိုင်ဘဲ နှလုံးကွဲမျှ အသဲနာကျင် ပူပင်ညှိုးချိုး စိတ်ကုန်ဆုံး၍ ဒုန်း ဒုန်းချပါကုန်တော့၏။

(ဘုရားမဖြစ်မီ ၆-နှစ်၊ ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက်တစ်နှစ်၊ ၇-နှစ်ပတ်လုံး တင်းပုတ် လက်စွဲလျက် အကြင်နေရာ၌ ကိလေသာဥပါဒ်၏၊ ထိုနေရာမှာ အသေရိုက်နှက်မည် ဟုလိုက်၍နေပြီးမှ အခွင့်မရ၍ ဝန်ချသော သုံးဂါထာပြီး၏။)

နောက်ဂါထာကား ဘုရားဟောဂါထာတည်း။

၂၅။ တဿ သောကပရေတဿ၊ ဝိဏာ ကစ္ဆာ အဘဿထ။
တတော သော ဒုမ္မနော ယက္ခော၊ တတ္ထေ ဝန္တရဓာယထ။

၂၅။ တဒါ=ထိုဝန်ချပြီးသောအခါ၌၊ သောကပရေတဿ=ဘုရား
မဖြစ်ရအောင်လည်း မတတ်အား တရားမဟောရအောင်လည်း အခွင့်မရ
ယမ်းပုံမီးကျ တောက်လောင်လှသော သောကမီးဓာတ် နှိပ်စက်အပ်
သည်ဖြစ်၍၊ တဿ=ထိုမာရ်နတ်၏၊ ကစ္ဆာ=ခါးပိုက်မှ၊ ဝိဏာ=လွယ်၍
ထားသော ဗေလုဗဏ္ဍု နတ်စောင်းကြီးသည်၊ အဘဿထ=မြေသို့လျော
ကျလေ၏၊ တတော=ထိုအခါမှ၊ သော ယက္ခော=ထိုမာရ်နတ်သည်၊
ဒုမ္မနော=ပူလောင်ညှိုးချုံး ကြိမ်မီးအုံးသို့ နှလုံး မကောင်းလှသည်ဖြစ်၍၊
တတ္ထေဝ=ထိုနေရာ၌သာလျှင်၊ အန္တရဓာယထ=ပျောက်ကွယ်ရုတ်ချင်း
နေရင်းနတ်ရွာသို့ပြန်လေ၏။

ပဓာန--ဤသုတ်၌ **ပဓာနဆိုသည်ကား** ကိစ္စလေးပါးကို
ပြီးစေနိုင်သော သမ္ပပ္ပဓာန ဝီရိယကို ဆိုသတည်း။

ကိစ္စလေးပါးဆိုသည်ကား။ ။ အကုသိုလ်ဖက်၌ကိစ္စနှစ်ပါး၊
ကုသိုလ်ဘက်၌ကိစ္စနှစ်ပါး။ ။ အကုသိုလ်ဘက်၌ ကိစ္စနှစ်ပါးဆိုသည်ကား
ရှေးရှေးသော ဘဝကမ္မာ သံသရာ အဆက်ဆက်တို့၌ ငါပြုခဲ့သည်ဖြစ်၍
ငါ့ကိုအပါယ်သို့ချရန် ငါ့သန္တာန်မှာ ထက်ကြပ်ပါ၍ နေကုန်သော
အကုသိုလ်ကံဟောင်းတို့သည် အကုဋေမက ငါ့နှလုံးထဲမှာ အမြဲပါ၍
နေကုန်သည်၊ ငါ့နှလုံးထဲမှာ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်၊ ဥဿဒငရဲပေါင်း တစ်ရာနှစ်
ဆယ့်ရှစ်ထပ်၊ အရပ်ရပ်သော ပြိတ္တာဘုံ၊ အသုရကာယ်ဘုံ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံ
တို့သည် အပြီးပါ၍ နေကုန်၏။

ကြွက်ကို ကြောင်ဝိုင်းသည့်ပမာ

ထိုအကုသိုလ်ကြွေးဟောင်း မြီဟောင်းတွေ ငါ့နှလုံးထဲမှာ အမြဲ ပါရှိ၍နေသည်ကို ယခုဘဝတွင်မှ မပယ် မရှင်းလိုက်ဘဲ ကြွေးခိုင်ဖြစ်သူ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးငုတ်တုတ်နှင့် ယနေ့ညဉ့်သေ၍ နက်ဖြန်ခါ သာသနာ ပသို့ ရောက်၍သွားခဲ့လျှင် ထိုအကုသိုလ် ကြွေးဟောင်း မြီဟောင်း တို့သည် ကြွက်ဝယ်လောင်းတစ်ကောင်ကို ကြောင်တစ်ထောင် ဝိုင်းကြ သကဲ့သို့ အပါယ်ဒုက္ခမှ ဘဝထောင်သောင်း ခေါင်းမပြုရအောင် ငါ့ကို ချကြကုန်လတ္တံ့ဟု ဥပ္ပန္နခေါ်သော အတိတ်အကုသိုလ်တို့၏ အမှုသွားကို မြော်၍ ဦးခေါင်းပေါ်၌ လောင်မီးကျသော ယောက်ျားကဲ့သို့ စားမှု အိပ်မှုကို အမှတ်မရအားဘဲ ဘာဝနာတရားကိုသာ မနေမနားအား ထုတ်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကြွေးခိုင်ကြီးကို အပြီးကွယ်ဆုံးအောင် လုံးပမ်း မှုတစ်ပါး။

ငါသည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးတန်းလန်းနှင့် ယနေ့ညဉ့်သေ၍ နက် ဖြန်ခါ သာသနာအပသို့ ရောက်ရချေလျှင် မာတုယာတကအမှုကိုလည်း ငါပြုလတ္တံ့၊ ပိတုယာတကအမှုကိုလည်း ငါပြုလတ္တံ့၊ ခပ်သိမ်းသောဒုစ္စရိုက် ဒုရာဇီဝမှုတို့ကိုပင် ငါပြုလတ္တံ့၊ ငါ့နှလုံးထဲ၌ အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ ထက် ကြပ်ပါ၍နေသော ဒုစ္စရိုက်မျိုး၊ အမိုက်မျိုး၊ အမှောက်အမှားမျိုး၊ အညစ် အညမ်းမျိုးတို့သည် ယခုလည်း ငါ့ နှလုံးထဲမှာ အသိုက်မပျက် အအုံမပျက် အခြေမပျက် အနေမပျက်ပါလျက်ပင် ရှိကြကုန်သည်။

တရားတော်နှင့်တွေ့ရသော ယခုဘဝမှ ထိုအမှိုက်မျိုးတို့ကို မပယ် မဖြတ်လိုက်လျှင် ဘဝအဆက်ဆက် အမိုက်တောကြီးစည်ကား၍ အပါယ်လေးပါးအစာ ဖြစ်မြဲဖြစ်၊ နစ်မြဲနစ်လတ္တံ့ဟု အနုပ္ပန္နခေါ်သော

အနာဂတ် အကုသိုလ်တို့၏ အမှုသွားကိုမြော်၍ ဦးခေါင်းပေါ်၌ လောင်မီးကျသော ယောက်ျားကဲ့သို့ စားမှု အိပ်မှုတို့ကို အမှုမစိုက်အားပဲ ဘာဝနာတရားကိုသာ မနေမနားအားထုတ်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟူသော ဒုစ္စရိုက်ခေါင်းကြီးပြတ်ပြီး ဖြစ်ရအောင် လုံးပမ်းမှုတစ်ပါး။

ဤကား ဥပ္ပန္နအကုသိုလ်၊ အနုပ္ပန္နအကုသိုလ် နှစ်မျိုးအတွက် ကြောင့် ကြစိုက်ရန် အကုသိုလ်၌ ကိစ္စနှစ်ပါးတည်း၊ မိမိသန္တာန်၌ ယခုဘဝ ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော အကုသိုလ်မှုစု၊ ယခုနေ့နေ့ ညဉ့်ညဉ့်ဖြစ်၍နေသော အကုသိုလ်မှုစုကိုလည်း ဥပ္ပန္နဆိုသည်၊ ရဟန်းဖြစ်၍နေသည့်အတွက်၊ ရပ်ကြီးရွာကြီး၌ လူကောင်း သူကောင်းဖြစ်၍နေသည့်အတွက်၊ ယခု ဘဝမိမိသန္တာန်မှာ မဖြစ်စဘူးမူ၍ လောက၌ သူတစ်ပါးတို့သန္တာန်မှာ ဖြစ်၍နေသည်ကို မြင်ရ ကြားရသော အကုသိုလ်မှုစု၊ သူတစ်ပါးတို့ပြုကြ သည်ကို မြင်ရ ကြားရသော အကုသိုလ်မှုစု၊ ရာဇဝင် နိပါတ် ဇာတ် ကျမ်းဂန်ဝတ္ထုတို့မှာ တွေ့မြင်ကြားသိရသော အကုသိုလ်မှုစု၊ ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ငှက်စသော တိရစ္ဆာန်တို့ ပြုကြသည်ကို သိမြင်ရသော အကုသိုလ် မှုစု ဤအလုံးစုံသည် အနုပ္ပန္နချည်းတည်း။

ထို့ကြောင့် အပါယ်ဘုံသားတို့ကိုလည်းကောင်း ဆင်းရဲဒုက္ခရောက် ၍နေသော လူစသော သုဂတိဘုံသားတို့ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရ ကြားသိရလျှင် ငါ့နှလုံးထဲမှာလည်း ဤကဲ့သို့ ဤသတ္တဝါကဲ့သို့ ငါဖြစ်ရန် အမှုဟောင်းတန်းလန်း အကုဋေမက ငုတ်တုတ်ပါလျက် ရှိချေသည်ဟု ဥပ္ပန္နအကုသိုလ်တို့ကို အမှတ်ရ၍ မိမိအတွက်သာ အပူကြီးပူခွင့်ရှိသည် ထိုသတ္တဝါကို မထီလေးစား ပြုခွင့်မရှိ။

ခွေးရူးကိုက်သည် ဥပမာ

ဤလောက၌လည်းကောင်း၊ အတိတ်ဖြစ်သော ရာဇဝင်နိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုကျမ်းဂန်တို့၌လည်းကောင်း၊ ထိုထိုအကုသိုလ်တရားကို လိုက်စားမှု၊ ပြုကျင့်မှု၊ မှောက်မှားမှု၊ သတင်းပျက်မှု၊ အရှက်ကွဲမှု၊ မင်းပြစ် မင်းဒဏ်သင့်မှုတို့ကို မြင်ရ၊ ကြားရ၊ တွေ့ရ၊ ကြုံရသောအခါ၌ အယုတ် သဖြင့် ခွေးဝက်၊ ကြက်ငှက်၊ သန်း၊ ကြမ်းပိုးပင် ဖြစ်သော်လည်း ထိုသူတို့ကို ကဲ့ရဲ့ဖွယ်မရှိ၊ မိမိကိုယ်ကိုသာ ငါ့မှာလည်းသည်ကဲ့သို့ မလိမ္မာမျိုး၊ မိုက်မျိုး၊ မဲမျိုး၊ မှောက်မှားမျိုး ငါ့နှလုံးနှင့်အပြည့် အပြီးပါရှိ၍ နေချေသည်ဟု မိမိ၌ရှိနေသော အနုပ္ပန္န အကုသိုလ်တို့ကို အမှတ်ရ၍ မိမိအတွက်သာ အပူကြီးပူခွင့်၊ မိမိကိုယ်ကိုသာ ထိုအကုသိုလ်မျိုး ရှိနေသည့်အတွက် ကဲ့ရဲ့ခွင့်ရှိချေသည်။ ဥပမာကား အလွန်အဆိပ်ထန်လှသော ခွေးနက်ရူး တစ်ကောင်သည် လူတစ်ထောင်၊ နွားတစ်ထောင်ကို ကိုက်ရာ၏။ ဆေးဝါး မရှိသော အရပ်လည်းဖြစ်ရာ၏။ ခွေးရူးဆိပ်ထရန် အာရုံဝတ္ထု အမှု အမျိုးမျိုး အလွန်များပြားသော အရပ်လည်း ဖြစ်ရာ၏။

ခွေးရူးပြန်ရန် အာရုံဝတ္ထုအမှုမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံကြ၍ အချို့လည်း ခွေးရူးပြန်၍ ရပ်တည်မရ ရွာကျော်ရပ်ကျော်ဖြစ်၍ နေကြရာ၏။ အချို့လည်း ပြန်၍သေဆုံးသူ အများလည်းရှိရာ၏။ အချို့လည်း မသင့် သောအမှုနှင့်တွေ့၍ ပြန်တော့မည် ယားယံ၍နေသူအများလည်းရှိရာ၏။ အချို့ကား အစားအစာ မသင့်ရာအခွင့်နှင့် မတွေ့သေးသည့်အတွက် ခွေးရူးဆိပ် မထသေး၍ မိမိတိုင်း၊ ဘမ္မေတိုင်းပင် ရှိကြသေး၏။

ထိုသို့ရှိကြသေးသောသူတို့သည် ယားယံလှုပ်ရှားသူ၊ ရပ်တည် မရရူးသူ၊ သေဆုံးသူတို့ကို တွေ့မြင်ကြားသိခဲ့လျှင် တွေ့မြင်ကြားသိတိုင်း

မိမိကိုယ်ကို အမှတ်ရ၍ မိမိကိုယ်အတွက်သာ ပူပန်ဖွယ်ရှိသည်။ ခွေးရူး ဆိပ်အတွက် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ရှိလျှင် မိမိကိုယ်ကိုသာ ကဲ့ရဲ့ရမည်။ ထိုသူတို့ကို ကဲ့ရဲ့ဖွယ်၊ မထီလေးစား ပြုဖွယ် အခွင့်မဟုတ်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ မိမိ၌လည်း ထိုခွေးရူးဆိပ် ငုတ်တုတ်ရှိ၏။ မိမိ၌လည်း ထိုခွေးရူးနာ ထင်ရှားရှိ၏။ မိမိလည်း ယနေ့လား၊ နက်ဖြန်လား၊ နောက်လလား၊ နောက်နှစ်လား၊ ယားခွင့်၊ ယံခွင့်၊ ပြန်ခွင့်၊ သေဆုံးခွင့်တန်းလန်းရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့ ယားကြ၊ ယံကြ၊ ပြန်ကြ၊ ရူးကြ၊ သေဆုံးကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြားသိရသောအခါ မိမိကိုယ်သန္တာန်၌ရှိသော ခွေးရူးဆိပ်၊ ခွေးရူးနာအတွက် လွန်စွာထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်၍ ထိုသူတို့ကို တွေ့မြင် ကြားသိရလေလေ ဆေးသမားရှိရာသို့ အမြန်ပြေး၍ ဆေးကို အတွင်မှီဝဲ လေလေသာ ဖြစ်ရာသည်။

ခပ်သိမ်းသော ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့၌ရှိကြသော ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ကိုယ်ဟု စွဲလမ်းသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် ထိုခွေးနက်ရူး၏ အဆိပ်နှင့်တူ၏။ ထိုအဆိပ် လှုပ်ရှားသည့်အတွက် အထူးထူးအထွေထွေ ဖြစ်၍နေကြ သော ခွေးရူးနာမှုစုနှင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိကြသည့်အတွက် ဖြစ်၍နေကြ သော ဒုစ္စရိုက်မှုစုတူ၏။ ဝိပဿနာဘာဝနာမှုစုသည် ခွေးရူးဆိပ်ကို ပျောက်ငြိမ်းစေနိုင်သော ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းစုနှင့်တူ၏။

(ဤကား အကုသိုလ်၌ ကိစ္စနှစ်ပါးကို ပြဆိုချက်တည်း။)

ကုသိုလ်၌ ကိစ္စနှစ်ပါး--ဆိုသည်ကား။ ။ သီလကုသိုလ်မှာ သောတာပတ္တိမဂ်သို့ဆိုက်မှ ငါ့သီလလို့ပြောသာသည်။ ငါ့သီလရှိသော သူဟု အောက်မေ့သာသည်။ သောတာပတ္တိမဂ်သို့ မရောက်သမျှမှာ တဒင်္ဂသီလမျှသာဖြစ်၍ ငါ့သီလဟု ပြောခွင့်မရှိသေး။ ငါ့သီလရှိသည်ဟု

အောက်မေ့ခွင့် မရှိသေး၊ အားကြီးသော အကြောင်းနှင့် ကြုံတွေ့လျှင် ယနေ့သီလဝန္တ၊ နက်ဖြန်ဒုဿီလဖြစ်ဦးမည်၊ နောက် လ၊ နောက်နှစ်၊ နောက်ဘဝတို့မှာ ဆိုဘွယ်ပင်မရှိ။

ထိုစကားမှန်၏--အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ သီလဝန္တ လုပ်ခဲ့လှ လေပြီ၊ လုပ်ခဲ့ သမျှသည်လည်း တဒင်္ဂသီလမျှသာဖြစ်ခဲ့၍ တဒင်္ဂလျှင် ရောင်သည် မိုးမှောင်၏ လက်မှာ ပျက်ဆုံးရသကဲ့သို့ ထိုအနမတဂ္ဂ သံသရာကာလ၌ ကျင့်ခဲ့သမျှသော လောကီသီလစုသည် ဒုဿီလ မှောင်၏လက်မှာ ပျက်ဆုံး ကွယ်ပျောက်ရလေသည်၊ ထို့ကြောင့် ယခုဘဝ ငါ၏လက်ရှိဖြစ်သော ကာမာဝစရကုသလ သီလသည် ၎င်းတဒင်္ဂသီလ မျှသာ ဖြစ်ချေသည်၊ သောတာပတ္တိအဖြစ်သို့ မရောက်ခဲ့လျှင် ယနေ့လား၊ နက်ဖြန်လား၊ နောက်လလား၊ နောက်နှစ်လား၊ နောက်ဘဝလား၊ နောက် နောက်ဘဝလား၊ အလဇ္ဇီမှောင်၊ ဒုဿီလမှောင်လာလျှင် လျှပ်ရောင်ကဲ့သို့ ကွယ်ဆုံးလတ္တံ့ဟူ၍ ယခု မိမိသန္တာန်မှာရှိသော ဥပ္ပန္နသီလ ကုသိုလ်တပိုင်း ကြောင့် အတွက်ကြောင့်လည်း အရေးကြီးစွာ လုံးပမ်းရာသည်၊ လောကီ သီလ တဒင်္ဂသီလစုမှာ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ဖူးလှလေပြီ။

လောကုတ္တရာသီလမှာ အနမတဂ္ဂသံသရာဘဝတွင် အိပ်မက်တွင် မျှ မမြင်ဘူးရ၊ ယခုဘဝ ရခွင့်ရလမ်း ဆိုက်တိုက်၍ နေခဲ့ပြီ၊ လောကုတ္တရာ သီလကိုရပါလျှင် နောက်နောင်ကို အလဇ္ဇီမှောင်၊ ဒုဿီလမှောင်တွင်းသို့ ဆင်းခွင့် ဝင်ခွင့် လွတ်ချေမည်၊ မုဆိုးလုပ် ငြိမ်းချေမည်၊ တံငါလုပ် ငြိမ်းချေမည်၊ အမိသတ် ငြိမ်းချေမည်၊ အဖသတ် ငြိမ်းချေမည်၊ ခိုးသူလုပ်၊ ဓါးပြလုပ် ငြိမ်းချေမည်ဟု အနုပ္ပန္နသီလ ကုသိုလ်အတွက်ကြောင့်လည်း အရေးကြီးစွာ လုံးပမ်းရာသည်။

(သီလ၌ ဥပ္ပန္န၊ အနုပ္ပန္န နှစ်ပါးပြီး၏။)

သမာဓိကုသိုလ်၊ ပညာကုသိုလ် နှစ်ပါးတို့၌လည်း လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ပါးစီခွဲ၍ ဥပ္ပန္န၊ အနုပ္ပန္နနှစ်ပါးစီ သီလအတိုင်း ဆိုလေ။ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ဖြစ်ခဲ့သမျှ ပွားခဲ့သမျှသော လောကီသမာဓိစုသည် ကာမတ္တန္တစသော နီဝရဏ မှောင်၏လက်မှာ ပျက်ဆုံးခဲ့လှပြီ။ ယခုဘဝ စောင့်ထိန်းသမျှသော ဣန္ဒြေသမာဓိစုသည်လည်း အနာဂါမိမဂ်သို့ မရောက်သမျှ ယနေ့လား၊ နက်ဖြန်လား၊ နောက် လလား၊ နောက်နှစ်လား၊ နောက်ဘဝလား၊ နီဝရဏမှောင်၏လက်မှာ ပျက်ဆုံး ကွယ်ပျောက်လတ္တံ့။ လူမိန်းမ၊ နတ်မိန်းမ၊ တိရစ္ဆာန်မိန်းမတို့၏ အထံ၌ ကွယ်ဆုံး လတ္တံ့ဟု ဆိုလေ။

ပညာ၌လည်း--အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ပွားများအားထုတ်ခဲ့သမျှ သော လောကီပညာစုသည် အဝိဇ္ဇာမှောင်၏လက်မှာချည်း ပျက်ဆုံးခဲ့ရ သည်။ ယခုဘဝ တတ်သိလိမ္မာ၍နေသော ပရိယတ်ပညာ၊ ပဋိပတ်ပညာ စသည်လည်း အရဟတ္တ မဂ်သို့ မရောက်လျှင် ယနေ့လား၊ နောက်လလား၊ နောက်ဘဝလား၊ အဝိဇ္ဇာမှောင်၏လက်မှာ ကွယ်ဆုံးလတ္တံ့။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မှောင်မှာ ကွယ်ဆုံးလတ္တံ့။ အဝိဇ္ဇာတုံးကြီး မိစ္ဆာတုံးကြီး ဖြစ်ရလတ္တံ့ ဟုဆိုလေ။

ဤကား ကုသိုလ်၌ ဥပ္ပန္န အနုပ္ပန္နနှစ်ပါးအတွက် အရေးကြီးစွာ လုံးပမ်းရာသော ကိစ္စနှစ်ပါးပေတည်း။

ဤသို့လျှင် အကုသိုလ်အတွက် ကိစ္စနှစ်ပါး၊ ကုသိုလ်အတွက် ကိစ္စနှစ်ပါး၊ ဤလေးပါးသောကိစ္စတို့ကို ပြီးစေနိုင်သော သမ္မပ္ပဓာန်ဝီရိယ ကို ပဓာနခေါ်ပေသည်။

နိဂမန ကထာ

၁။ ပဓာနံ ပူဇယိတွာန၊ ယံ လဒ္ဓံ ကုသလံ မယာ။
တဿ တေဇေန တံ စညံ၊ ဇဟေယျံ ဣဓ ဇာတိယံ။ ။

၂။ သဒ္ဓမ္မသရီရာ ဟောန္တူ၊ ဘိက္ခုန္တူ သဒ္ဓမ္မဇီဝိနော။
ဘဝဘောဂေသု သဗ္ဗေသု၊ နိဗ္ဗိန္ဒဟဒယာ သဒါ။ ။

၃။ ဒေဝေါ ဝဿတု ကာလေန၊ ရာဇာ ရက္ခတု မေဒနိ။
သဗ္ဗေ အနာမယာ သတ္တာ၊ မောဒန္တူ အကုတောဘယာ။

(ဆုတောင်းသုံးဂါထာ)

၁။ မယာ=မုံရွာမြို့၊ လယ်တီတောကျောင်းဆရာငါသည်၊
ပဓာနံ=သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော်လာ ပဓာနသုတ် ပါဠိတော်မြတ်ကို၊
ပူဇယိတွာန=ပူဇော်ပြီး၍၊ ယံ ကုသလံ=အကြင်ကုသိုလ်ကို၊ လဒ္ဓံ=ရအပ်ပြီ၊
တဿ=ထိုကုသိုလ်၏၊ တေဇေန=တန်ခိုးကြောင့်၊ တဉ္စ=ထိုကုသိုလ်ကို
လည်းကောင်း၊ အညဉ္စ=သည်မှတစ်ပါးသော ကုသိုလ်စုကိုလည်းကောင်း၊
ဣဓ ဇာတိယံ=ဤယခုဘဝ၌၊ ဇဟေယျံ=စွန့်နိုင်ရလိုသော-

၂။ ဘိက္ခုန္တူ=ယခုနောင်လာ သာသနာထမ်း ရဟန်းတို့သည်၊
သဒါ=အခါခပ်သိမ်း၊ သဗ္ဗေသု=အလုံးစုံကုန်သော၊ ဘဝဘောဂေသု=
ဘဝစည်းစိမ်တို့၌၊ နိဗ္ဗိန္ဒ ဟဒယာ=လှုပ်၊ ခွေးပုပ် မစင်ပုပ်သို့ စက်ဆုပ်ပြီး
ငွေ့သော စိတ်နှလုံး ရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သဒ္ဓမ္မသရီရာ=အဓိသီလ
အဓိစိတ္တ အဓိပညာ သာသနာ သုံးပါးကို အားပြု၍နေကြကုန်သည်၊
ဟောန္တူ=ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း၊ သဒ္ဓမ္မဇီဝိနော=အဓိသီလ အဓိစိတ္တ
အဓိပညာ သာသနာသုံးပါးကိုသာ အသက်ပြု၍နေကြကုန်သည်၊
ဟောန္တူ=ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။

၃။ ဒေဝေါ=မိုးသည်၊ ကာလေန=ရွာချိန်သင့်သောအခါ၌၊ ဝဿတု= အရည်ထန်စွာ ရွာပါစေသတည်း၊ ရာဇာ=တိုင်းရှင်ပြည့်ရှင် ဘုရင်ထီး ဆောင်း မင်းအပေါင်းသည်၊ မေဒနီ=တိုင်းသူပြည်သူ ရှင်လူသိမ်းကျုံး မြေအလုံးကို၊ ရက္ခတု=ရင်ဝယ်သားသို့ တရားသဖြင့် အသင့်စောင့် ရှောက်ပါစေသတည်း၊ သဗ္ဗေ=တစ်ယောက်မကြွင်း ခပင်းဥသို့ အလုံးစုံ ကုန်သော၊ သတ္တာ=သတ္တဝါတို့သည်၊ အနာမယာ=ကိုယ်တွင်းရောဂါ အနာ မျိုးကိုးဆဲ့ခြောက်ဝ ကင်းရှင်းကြကုန်သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ အကု တောဘယာ=ရာဇ စောရ အဂ္ဂိစသား အပသန္တာန် ဘေးရန်တစ် ဘယ်မရှိ ကြကုန်သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ မောဒန္တ=တက်သစ်လဝန်း ပွင့်သစ် ပန်းသို့ လန်းလန်းရွှင်ရွှင် ကြည်လင်ဝမ်းမြောက်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော်လာ ပဓာနသုတ်၏အနက်ကို သက္ကရာဇ် ၁၂၅၃-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်တွင် စီရင်ရေးသား၍ပြီးသည်။ ။ယခု ဤစာအုပ်မှာမူကား ထိုနိဿယမှ လိုရင်းမျှကို ထုတ်နှုတ်ရေးသား လိုက်သည်။)

ပဓာနသုတ်နိဿယပြီး၏။

----- * -----